

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Τρίμηνος... > 2,50

Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν ἰνὴν ἐκάστου μηνός.

Ἑτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθῇναις, 16 Ἰανουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.— Ἀριθ. 7

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Μαγεία! ἀνεφώνησαν ταυτοχρόνως με θαυμασμὸν δύο παιδικαὶ φωναί.

— Πραγματικῶς ὅσοι ἐπαξειδευσαν πολὺ καὶ εἶδαν ὅλα τὰ ὠραῖα μέρη τῆς γῆς, βεβαιῶνουν ὅτι αὕτη ἐδῶ ἡ ἀποψὶς εἶνε μοναδική εἰς τὸν κόσμον! ἐπρόσθεσε μία ἀνδρική φωνή.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζακπείου, ἐπὶ μιᾷς βαθμίδος τῶν ὠραίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ μαρμαρίνων προπυλαίων, στέκονται ἡ Ἀλεξάνδρα—δώδεκα ἐτῶν,—ὁ ἀδελφός της Νίκος—δεκατεσσάρων,—καὶ ὁ θεῖός των Παῦλος—ἕως σαράντα. Τὰ δύο παιδιά ἤλθον πρὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα ἡ κόρη θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ὁ ἀδελφός της εἰς ἓν ἐκπαιδευτήριον ἀρρένων. Πρώτην ὁρᾶν ἐπισκέπτονται τὰς Ἀθῆνας ὁ θεῖός των, ἀκούραστος ὁδηγός, περιάγει τὸν ἀνεψιὸν καὶ τὴν ἀνεψιάν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια καὶ τοῖς δεῖκνυει τὰ ὀνόμαστα μνημεῖα καὶ τὰς ὠραίας τοποθεσίας... Καὶ τὰ παιδιά με περιέργειαν ἐμοιάζουσιν πρὸς δίψαν, βλέπουν, ἀκούουν, προσέχουν καὶ ἀπὸ ἐκπληξίν περὶπίπτουν εἰς ἐκπληξίν!...

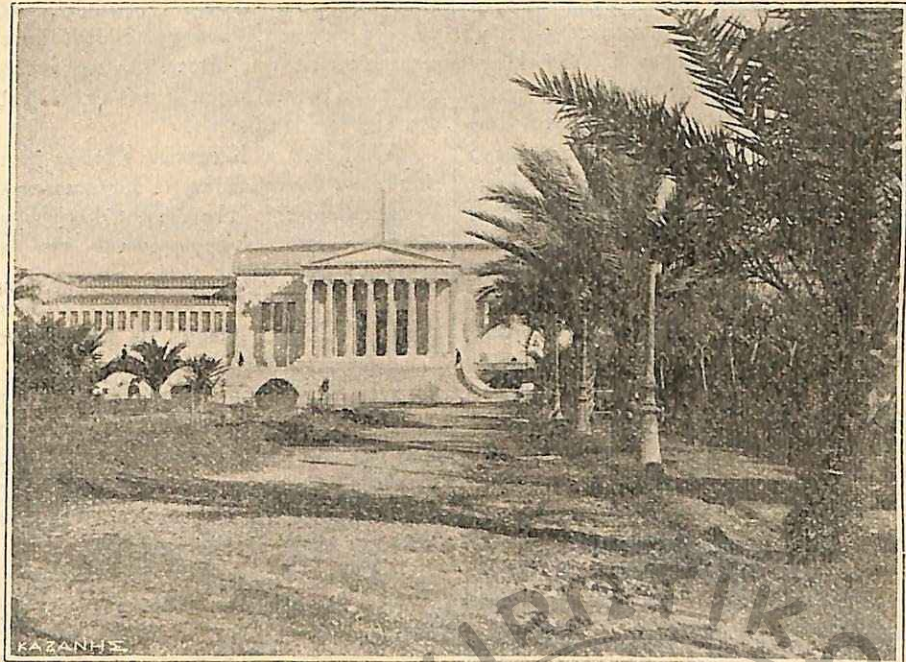


Φωτ. Ἰαν. Καφετζή

«Νὰ ὁ ἀνδριάς του...» (Σ.60)

Σήμερον, ἀπὸ τὴν κλίμακα τῶν προπυλαίων τοῦ Ζακπείου, περιφέρουν τὸ μαγευμένον βλέμμα των εἰς τὴν ἐνώπιόν των ἀποψιν. Ὅπισω ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἱ ὁποῖοι διαγράφονται

Καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐκεῖ ὑψηλὰ, καὶ τὸ ἐρείπιον ἀκόμη ἐνὸς ἀνεμοθύλου εἰς τὸν ἀπέναντι λόφον, εἶνε ἐκεῖ ὡς διὰ ν' αὐξήσουν τὴν γραφικότητα τοῦ ἐξόχου πανοράματος.



Φωτογραφία Ἰαν. Καφετζή

«Τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...» (Σελίς 57, στ. γ')

φρονται μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω τῶν φοινίκων τοῦ κήπου καὶ τῶν πευκῶν τοῦ μικροῦ δάσους, λάμπει ὡς καθρέπτης ὁ Σαρωνικός μέσα εἰς τὴν διαυγῇ ἀτμόσφαιραν ἡ Αἴγινα, ὡς νὰ ἐπλησίασεν ἔξαφνα, δεῖκνυει εὐκρινῶς τὰς ὠραίας γραμμάς τῶν βουνῶν τῆς δεξιᾶ, ὑπεράνω τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως, φαίνεται χρυσολίτρινος ὁ ἀνατολικὸς ὁριζικὸς τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἀριστερὰ ὑψώνεται καταπράσινος ὁ Ἀρδηττός, λάμπει κατάλευκον τὸ Στάδιον, καὶ πέσαν ἐκτείνεται ὁ Ὑμηττός ἐνδεδυμένος τὴν ἀπεριγράπτου εὐμορφίαν ἰόχρουν ἐκείνην στολήν, τὴν ὁποίαν ὑφαίνει ὁ ἀττικὸς ἥλιος.

— Ἰδῶ, εἶπεν ὁ θεός, ὅταν ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἦτο ὡς ἐγκαλὸς ἀπὸ γῶματα παντοῦ λάκκοι, ὑψώματα, λιθάρια, ἀγριόχορτα, τέλματα, καὶ πουθενὰ πράσινον φύλλον δένδρου. Τὸ μέρος ἦτο σχεδὸν ἀδιάβατον καὶ δὲν εἶχες ποῦ νὰ σταθῇς διὰ νὰ θαυμάσῃς αὐτὸ τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Ἐν τούτοις ὡς με μαγικὴν ράβδον εἰς τὸ χάος τοῦτο ἐβλάστησεν ἓν ἄλλος, ἐχαράχθησαν διάδρομοι καὶ μικραὶ πλατεῖαι ὅπου σείουν τὰ φύλλα των ὠραῖοι φοῖνικες, ἐκαλλιτεχνήθησαν πρασιαί, αἱ ὁποῖαι ἐμοιάζουν με λουλουδένια κεντήματα, καὶ ὑψώθη ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...

— Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ μαγικὴ ράβδος; ἠρώτησεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Διὰ τὸ ἐννοήσετε, εἶνε ἀνάγκη προτιθέμενα νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα παραμῦθον· εἰ μὴ νὰ καθήσκειν ἐκεῖ κάτω.

Ὁ θεὸς μετὰ τῶν ἀνεψιῶν του διηγήθησαν πρὸς τὴν ἄλλην μαρμαρίνην κλίμακα, κατέβησαν τὰς βαθμίδας, ἐκάθισαν ἐπὶ ἐνὲς τῶν ξυλίων καθισμάτων, καὶ ὁ θεὸς ἤρχισεν :

—

— Εἰς ἓν μικρὸν χωρίον τῆς Ἡπείρου, τὸ Λάμποδον, εἰς τὰ 1800, ἐγεννήθη ἓν ἀγόρι, τὸ ὁποῖον ἐβάπτισαν Βαγγέλην. Τὸ παιδί ἐμεγάλωνεν ἔξυπνον, ζωηρόν, φιλότιμον. Γράμματα ἐμαθεν ὀλίγα—σκολοῖον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μὲ τὰ ἑκατὸν πενήντα σπίτια—καὶ αὐτὰ τὰ ἐμαθε μόνος του, ἢ ἐρωτῶντας τὸν πατέρα, ποῦ τὰ ἔξευρε καὶ αὐτὸς ὀλιγοστά.

Ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἡγάπα ὁ Βαγγέλης τὰ ὅπλα ἀπὸ μικρῆς ἦτο λαμπρὸς σκοπευτής. Δὲν θὰ ἦτο παρὰ πάνω ἀπὸ δεκατρίων ἐτῶν, ὅταν τὸν ἐστρατολόγησεν ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς ὁ Τεπελενλής καὶ τὸν ἔστειλε φρουρὸν εἰς ἕνα φρούριον, κόντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Βαγγέλης σωστὰ ἐπτά ἔτη· ἔγεινεν εἰκοσι χρόνων καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐξυπνάδα.

Τὸ 1820 ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς ἐπαναστάτησεν κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Τότε ὁ Παχόμπεης ἐξ ὀνόματος τοῦ Σουλτάνου ἐπροσκάλεσε τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας· ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ ἐστέναζον οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ξενιτειάν καὶ μὲ λαχτάραν ἐκύτταζαν ἀπὸ τὴν Λευκάδα τὰ βουνὰ τῆς ἀγαπημένης πατρίδος των. Ὑπεσχέθη νὰ τοῖς ἀποδώσῃ τὸ Σούλι ἂν τὸν βοηθήσουν. Οἱ Σουλιῶται ἔτρεξαν προθύμως, ἠνώθησαν μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Σουλτάνου, ἐπολέμησαν ἡρώϊκά, ὅπως πάντοτε, καὶ ἐκυρίευσαν ἀρκετὰς πόλεις.

Ἀλλὰ τὸ πῶς τὴν Σούλι δὲν τὸ ἐδίδαν εἰς τοὺς Σουλιώτας· καὶ οἱ Σουλιῶται δυσηρεστημένοι ἐστρατοπέδευσαν χωριστὰ ἀπὸ τὸ σουλτανικὸν στράτευμα. Τότε ὁ Ἀλῆς ἐζήτησε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ μὲ τὸ μέρος τοῦ ἐπροσκάλεσε τὸν ἀρχηγόν των νὰ συνεννοηθῶν, καὶ μίαν νύκτα ὁ Μάρκος Βότσαρης μὲ ἓν μονόξυλον ἐπέρασε τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ φρούριον τοῦ μικροῦ νησιού, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ὁ Ἀλῆς. Ἡ συμφωνία ἔγεινεν εὐκόλως καὶ δι' ἀσφάλειαν, κατὰ τὴν συνθήκην τῶν τότε χρόνων, ἀντήλλαξαν οὐρούς.

Τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1820, βροντερὰ μπαταριά, συμπυροκρότησις τριακοσίων σουλτανικῶν ὅπλων ἐπράνταξε τὸν ἄερα, καὶ τὴν βοήν ἐπανάλαβαν τὰ ὀλόγυρα βουνά.

Ταυτοχρόνως μία δυνατὴ φωνὴ ἔβροντοφώνησε πρὸς τὸ σουλτανικὸν στρατόπεδον:

— Αἰ, σεῖς! ἀπὸ τώρα ἔχομεν πόλεμον! σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ Μάρκος Βότσαρης διὰ νὰ μὴ με νομίζετε ἄπιστον!..

Τὴν συμπυροκρότησιν ἐκείνην καὶ τὴν φωνὴν ἤκουσεν ὁ Βαγγέλης· ἔμαθεν, ὅτι οἱ Σουλιῶται πολεμοῦν διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἀλῆ, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ φρούριον καὶ τρέχει πρὸς τὴν Βότσαρην, ὅστις τὸν δέχεται εἰς τὸ ὀνομαστὴν σουλιωτικὸν σῶμά του.

Ἦτο τώρα ὠραῖος καὶ ὑψηλὸς νέος μὲ μύστακα λεπτὰ καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, μὲ σῶμα εὐκαμπτον καὶ εὐκίνητον καὶ χαριτωμένον· ἀληθινὸς λεβέντης.

Τὴν ἀνδρείαν ἔδειξεν ἀμέσως ὥστε ὁ Βότσαρης τὸν ἔκαμε πρωτοπαλλήκαρόν του. Εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς ὅλα τὰ ἀπίστευτα ἐκεῖνα κατορθώματα τοῦ Μάρκου Βότσαρη ὁ Βαγγέλης ἦτο τὸ δεξιὸν χεῖρ. Σιμά του εἰς τὴν ἐκπόρῃσιν τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, μαζί του εἰς τὴν κυρίευσιν τοῦ ὄχυροῦ φρουρίου τῆς Ρινιάσας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πέτα, ὁ Μάρκος τὸν ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ Μεσολόγγι.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Καπετὰν Ζέρβας ἤτοιμάσθῃ νὰ ἐκστρατεύσῃ μὲ διακόσια καλλυγάρια εἰς τὴν Ἡπειρον, ὁ Βαγγέλης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καὶ ἐπῆγε.

Οἱ Ἕλληνες ἔφθασαν εἰς τὴν Σπλάντζαν. Τὸ Σούλι τώρα τὸ κατεῖχον οἱ Σουλιῶται, ἀλλὰ πολυάριθμοι ἐχθρικοὶ στρατοὶ τὸ ἐπολιοῖκεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συνεννοηθῶν μὲ τοὺς πολιορκουμένους διὰ νὰ ἐπιτεθῶν ἐκ συμφώνου κατὰ τῶν ἐχθρῶν: ἐκεῖνοι ἐκ τῶν βράχων τοῦ Σουλίου καὶ οὗτοι ἐκ τῆς κοιλάδος.

Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνῃ ἡ συνεννόησις; Ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ διασχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἔτρεχεν εἰς βέλαιον θάνατον, εἰς σκληρὴν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ Σουλιῶται.

— Παιδιά, λέγει ὁ Καπετὰν Ζέρβας, ποῖς πάγει ἔς τὸ Σούλι;

Βαρεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε μερικὰς στιγμὰς· οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἤκούετο.

Ἐξαφνα ἐτινάχθη ἐπάνω ἕνα καλλυγάρ.

— Εὐ πάγω! εἶπε μὲ ἀπόφασιν.

Ἦτο ὁ Βαγγέλης.

— Ἄν πάγῃ ὁ Βαγγέλης, πάγω καὶ ἐγὼ μαζί του, λέγει ἄλλος ἀνδρεῖος.

Ὁ Βαγγέλης δὲν ἦτο μόνον ἀνδρείος ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐξυπνος. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πολιορκηταὶ εἶχον ραμαζάνιον καὶ ὅτι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, πεινασμένοι καὶ ἐξηντλημένοι, ἐρρίπτοντο ὅλοι εἰς τὴν τροφήν, μετὰ τὴν νηστείαν τῆς

ἡμέρας. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξέλεξεν ὁ Βαγγέλης διὰ τὸ τολμηρὸν σχέδιόν του. Ἐπροχώρησε μὲ τὸν σύντροφόν του, χωρὶς νὰ τοὺς ἐννοήσουν, πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου· ἔπειτα ἐσεκπιάσθη ὀλόκληρος μὲ χόρτα καὶ φύλλα δένδρων, ἔπεσε κάτω, καὶ συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν, καὶ κατέπιν τοῦ σὺντροφός του, διέσχισε τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον· οἱ στρατιῶται ἀνύποπτοι κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησαν τίποτε· ἀλλ' ὅταν εἶδαν νὰ προχωροῦν τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα δένδρα, τὰ πράσινα φαντάσματα, ἐτινάχθησαν ἐπάνω φωνάζοντες: «Σουλιῶται! Σουλιῶται!» καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν· ἀλλ' οἱ δύο ἀνδρεῖοι εἶχον ἀπομακρυνθῇ· ἔξαφνα ἀνωρθώθησαν, ἐπέταξαν τὰ χόρτα καὶ τὰ φύλλα, καὶ ταχεῖς ὡς ἀστραπὴ εἰσώρμησαν εἰς τὰ δάσος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀνέβησαν εἰς τὸ φρούριον τῆς Κιάφας. Φαντάζεσθε μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ πολιορκούμενοι! . . .

—

Ἡ φήμῃ τοῦ Βαγγέλη ἔφθασε παντοῦ. Καὶ ἡ Ἐξουσία πρὸς ἐκδίχησιν συνέλαβε τὴν γραῖαν μητέρα του.

— Πίς, πῶς δὲν τὸν ἔχεις πιά παιδί τὸν Βαγγέλη, ξέγραψέ τον, γιὰ νὰ σωθῇς, τὴν ἐσυμβούλευαν μερικοὶ συγγενεῖς τῆς.

Ἀλλ' ἐκείνη, ἀληθινὴ μητέρα ἥρωος, ἀπεκρίνετο:

— Ὁ Βαγγέλης εἶνε παιδί μου, τὸ καλύτερον παιδί μου, τὸ παιδί τῆς καρδιάς μου· δὲν τὴν φοβᾶμαι τὴν ἐξορία, μὴδὲ τὴ φυλακὴ· δὲν τ' ἀπαρνιέμαι τὸ παιδί μου! . . .

Καὶ τὴν ἐφυλάκισαν εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.

Ὅταν ἔμαθε τὴν θλιβερὰν εἰδήσιν ὁ Βαγγέλης, ἐλυπήθη κατὰκαρδὰ· ἐστέναξε βαθεῖα καὶ εἶπε:

— Ἡ μάνα μου ἔς τὴ φυλακὴ καὶ γιὰ μένα! ὅλον τὸ αἷμά μου τὸ χύνω νὰ μὴ πάθῃ μία τρίχα τῆς. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ αὐτὴ ἡ θυσία; . . . Ἡ μάνα μου γνωρίζει πῶς τὴ ζωὴ μου τὴν χρεωστῶ εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ἔς τὰ βασανιστήρια νὰ τὴν βάλουν, καὶ ζωντανὴ νὰ τὴν ψῆσουν, δὲν θὰ παραπονεθῇ.

Καὶ ὁ Βαγγέλης ἐξηκολούθησε νὰ ρίπτεται εἰς τοὺς κινδύνους, ὥς ὅτου ἡ Ἑλλάς ἔγεινεν ἐλευθερία. Ἡ Πατρίς ἐτίμησε τὸ ἥρωϊκὸν τέκνον τῆς· τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν βαθμὸν ταξίαρχου τῆς φάλαγγος· τοῦ ἐ χάρισε ἐθνικὰς γαίας.

—

Ἀλλ' ὁ Βαγγέλης ἤθελεν ἐνέργειαν, ζωὴν, κίνησιν. Τώρα ποῦ ἐπέρασεν ἡ λαχτάρὰ τῶν κινδύνων, ἐπερίσσευε μέσα του δύναμις ποῦ δὲν εὕρισκεν εἰς τί νὰ τὴν μεταχειρισθῇ· ἤθελε ν' ἀφοσιωθῇ εἰς

κατὰ πολὺ μέγαλον, τὸ ὁποῖον ν' ἀπαιτῇ ὅλην τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς του.

Τὸ 1831 ἀφῆκε καὶ βαθεῖα καὶ ἐθνικὰς γαίας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς ἰδικούς του. Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ αἵματόνῃ βλέπων τὸ χωρίον του σκλαβωμένον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀφήσῃ ἐλευθέραν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τὴν γραῖαν μητέρα του· ὁ Βαγγέλης ἐφίλησε μὲ δάκρυα τὸ χεῖρ τῆς, ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τῆς, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν ξενιτειάν, εἰς τὴν Βλαχίαν.

Ἐφθασεν εἰς τὸ Βουκουρέστι. Χρήματα δὲν εἶχε, ἀλλ' εἶχε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις.

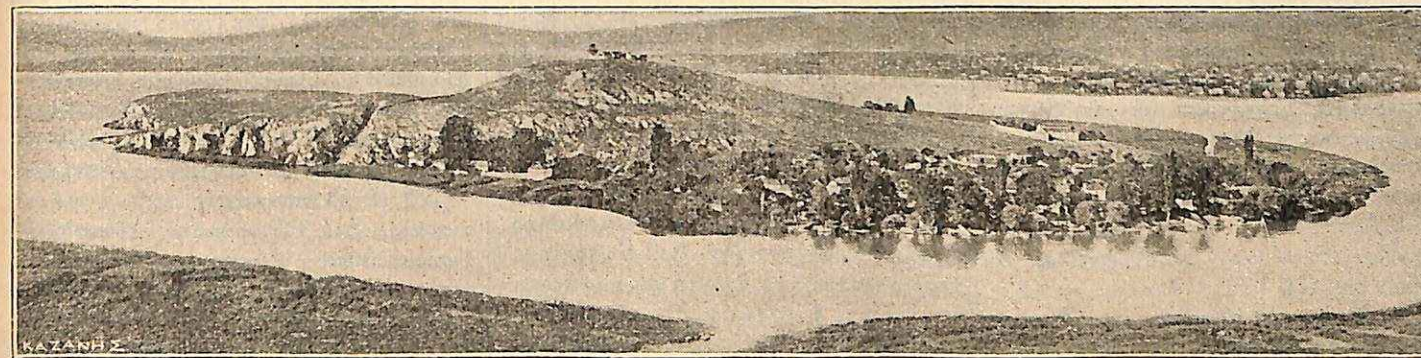
Ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν γεωργίαν· καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνοικίασε τὰ κτή-

σκληρῶς ὡς σκλάβους, ὅπως ἄλλοι, ἀλλὰ μὲ φιλανθρωπίαν· ἦτο πολὺ τίμιος εἰς τὰς δοσοληψίας του καὶ δίκαιος. Ἐπειδὴ μὲ τὴν ἰδικήν του καλλιέργειαν ἡ γῆ ἔδιδε περισσότερον καρπὸν, οἱ ἐντόπιοι μεγαλοκτηματῖαι ἤρχοντο καὶ παρεκάλουν τὸν Βαγγέλην νὰ ἐνοικιάσῃ τὰ κτήματά των· διότι ἤξευραν ὅτι μὲ τὸν καιρὸν ἡ ἀξία των θὰ γίνῃ δέκα, εἴκοσι φορὰς μεγαλυτέρα.

Τὸ κρῆμα ἐγέμιζε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ Βαγγέλη. Καὶ ὁ μεγαλοεργὸς Ἡπειρώτης ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνοικιάζῃ μόνον ξένα κτήματα ἀλλὰ καὶ ν' ἀγοράζῃ ἰδικὰ του.

—

Τὸ Βροσθέμι ἦτο ἐκτεταμένον καὶ ὀνομαστὸν κτῆμα διὰ τὰς πολὺ εὐφόρους γαίας του· ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ, ἀντὶ



«Εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.» (Σελὶς 58, στ. γ'.)

ματα τῶν ἐκεῖ ἐλληνικῶν μοναστηρίων.

— Ἐδῶ εἰς τὴν Βλαχίαν, ἐσκέπτετο ὁ Βαγγέλης, ἡ γῆ ἔχει πρωτάκουστον εὐφορίαν· δίδει ἄφθονον καρπὸν καὶ ὅταν ἀκόμη τὴν καλλιερگوῦν ἐλεεινὰ· διατὶ νὰ μὴ δώσῃ πολὺ περισσότερον εἰς ἐμὲ ὅταν τὴν καλλιεργήσω μὲ σύστημα καὶ μὲ μέθοδον;

Καὶ ἀφωσιώθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φλογερᾶς ψυχῆς του. Οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν πλησίον κτημάτων καὶ οἱ μεγαλοκτηματῖαι ἐπερίκειραν τὸν Βαγγέλην διὰ τοὺς νεωτερισμούς του καὶ τὴν περιττὴν του δραστηριότητα. Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, ὅλοι τὸν ἐζήλευον· κανὲν κτῆμα δὲν εἶχε δώσῃ τόσον ἄφθονον καρπὸν.

Τότε ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐξαδελφός του Κωνσταντῖνος, ὅστις ἂν καὶ πολὺ νέος, ἦτο δεκατέσσαρα ἔτη μικρότερος τοῦ Βαγγέλη, —μὲ τὴν εὐφρίαν του καὶ τὴν δραστηριότητά του ἔγεινε πολὺτιμος βοηθὸς τοῦ ἐξαδέλφου του.

Αἱ ἐργασίαι προώδευαν θαυμάσια· ὁ Βαγγέλης ἐνοικίασε καὶ ἄλλα κτήματα. Τὸ ὄνομά του ἤρχισε νὰ φημίγεται· τοὺς ἐντοπίους ποῦ ἐργάζοντο εἰς τὰ κτήματά του δὲν μετεχειρίζετο

νὰ πλουτήσῃ, κατεστράφη καὶ ἀπέθανε· διότι ὁ πλησίον ἐκεῖ εὐρισκόμενος ποταμὸς μὲ τὰς συχνὰς πλημμύρας κατέστρεψε τὰ σπαρτά καὶ κατεπόντιζε τοὺς ὑδρομύλους. Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασε τὸ Βροσθέμι ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ αὐτοῦ καὶ μὲ τὴν εὐφρίαν τοῦ καὶ τὴν ἐπιμονὴν του τὸ μετέβαλε μετ' ὀλίγων εἰς ἐξόχως προσοδοφόρον.

Ἐστρεψεν εἰς ἄλλο μέρος τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἠνοίξε νέαν διέξοδον εἰς τὰ νερά, κατεσκεύασε μὲ κορμούς δένδρων—διότι αἱ πέτραι εἶνε σπάνιαι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο—προχώματα, καὶ τοιούτοτρόπως τὸ ἀτίθασον νερόν, τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐγίνετο ἄγριον ὡς θηρίον, τὸ ἡμέρωσε, καὶ ἀπὸ φοβερὸν ἐχθρὸν τὸ μετέβαλεν εἰς πολὺτιμον φίλον. Τίποτε δὲν παρέσυρε, τίποτε δὲν κατεπόντιζε πλέον, ἀλλὰ εἰρηνικὸν καὶ εὐεργετικὸν ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπεράντους ἀγρούς, καὶ ἔστρεψε τοὺς τροχοὺς τῶν μύλων, καὶ ἐσχόρπιζε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν πλοῦτον. Οἱ ὑδρέμυλοι οὗτοι ἐσώσαν μίαν φορὰν τὴν Βλαχίαν ἀπὸ τὴν πεῖναν· ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχον καταστραφῇ ἀπὸ μεγάλας πλημμύρας· καὶ οἱ μύλοι τοῦ Ἡπειρώτου Βαγγέλη ἀλεθάν νύκτα καὶ ἡμέραν δωρεὰν δι' ὅλην τὴν Βλαχίαν! . . .

Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασε καὶ ἄλλα μεγάλα κτήματα καὶ ἔγεινεν ἑκατομμυριούχος. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν εὐτυχίαν, μέσα εἰς τὴν ἡγεμονικὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν διῆγε, δὲν ἐλησμόνησε τὴν Πατρίδα· ἡ ἀγάπη του ἦτο καὶ τώρα τόσον μεγάλη ὅσον εἰς τὴν νεότητά του. Τότε τῆς εἶχεν ἀφιέρωση τὴν ζωὴν του, τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ τῆς ἀφιέρωσῃ τὴν περιουσίαν του.

—

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν τῆς μακρᾶς σκλαβιάς καὶ τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου. Ὁ Βαγγέλης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας πείρας τὰ ἀγαθὰ τῆς γεωργίας, ἀπεφάσισε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐδωκεν ἀρκετὸν ποσὸν καὶ διωργανώθη τὸ 1859 ἡ πρώτη ἐκθεσις—τὰ Ὀλύμπια,—εἰς

τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος χίλιοι περίπου ἐκθέται ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέθεσαν διάφορα προϊόντα γεωργίας, κτηνοτροφίας καὶ βιομηχανίας.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἱδρύσῃ καὶ ὠρεῖται νὰ γίνετα κατὰ τετραετίαν ἐκθεσις ὅλων τῶν προϊόντων τῆς «ἐλληνικῆς δραστηριότητος» καὶ νὰ βραβεύωνται τὰ καλύτερα.

Τὸ 1865 ἀπέθανεν ὁ Βαγγέλης. Ὅταν ἠνοίχθη ἡ ἰδιόχειρος διαθήκη του, θαυμασμός ἐκυρίευσεν ὅλους διὰ τὴν μεγάλην φιλοπατρίαν του. Ὅλην τὴν ἀκίνητον περιουσίαν του ἐδωρήσεν εἰς τὸ ἔθνος, διὰ τὰ Ὀλύμπια· ἔκαμε καὶ ἄλλας δωρεάς· δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὸ χωρίον του, ἐφρόντισε νὰ ἐπισκευασθῇ καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ καθεδραστήριόν τῆς καὶ νὰ κτισθῇ σχολεῖον ἐλληνικὸν καὶ «ἀλληλοδιδασκτικόν».

Ἀλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης τοῦ Βαγγέλη μίαν πρὸ πάντων φανερώνει τὴν μεγαλοεργὸν ψυχὴν του, ἡ ὁποία μεγάλα πάντοτε ὠνεῖρετο καὶ ἐπόθει:

«Ὅταν φανῇ Ἑλλήν, λέγει αὐτὴ ἡ

διάταξις, ὁ ὁποῖος νὰ ἐφεύρη μίαν μεγάλην ἐφεύρεσιν ἢ νὰ πράξῃ μεγάλον κατόρθωμα διὰ τὴν ἑλληνικὴν Πατρίδα, νὰ στεφανώνεται μὲ χρυσοῦν στέφανον καὶ νὰ τοῦ δίδεται καὶ σημαντικὸν χρηματικὸν ποσὸν πρὸς χαρὰν τοῦ καὶ ἀφοσίωσιν τῶν ὁμοίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου».

Γ.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὕτῃ ἡ ἱστορία τοῦ Βαγγέλη; ἠρώτησε μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ θεῖος.

— Σὰν παραμῦθον· ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ καλυδόνιο τοῦ ἐνὸς χωρίου μὲ ἑκατὸν πενήντα σπίτια καὶ ἔκτισε μαρμαρένια καλὰτα, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Τὸ παραμῦθον αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν· καὶ ὁ Βαγγέλης εἶνε κοντὰ μὰς· ἐμπρὸς μὰς! διότι αὐτὸς ὁ Βαγγέλης εἶνε ὁ Ζάππας, καὶ νὰ ὁ ἀνδριὰς τοῦ! . .

Τὰ παιδιὰ ἀνωρθώθησαν μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Εὐαγγέλη Ζάππα· καὶ μὲ σεβασμὸν ἐστάθησαν, καὶ μὲ συγκίνησιν παρετήρουν τὴν ὡραίαν μορφήν καὶ τὸ στρατιωτικὸν παράστημα τοῦ ἥρωος τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς ἐργασίας.

— Αὐτὸ ἐκεῖ, προσέθεσεν ὁ θεῖος, δεικνύων τὸ μέγαρον τοῦ Ζαππείου, ἐβγῆκεν ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ζάππα.

— Ἀλλὰ τὸ ἐν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο. «Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ζάππας, τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ Βροσθένι· ἄλλ' ἢ διαθήκη τοῦ ὠρισε μετὰ τέσσαρα ἔτη νὰ ξεθάβουν τὰ ὀστᾶ του, τὰ ἄλλα νὰ τὰ θάβουν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου, καὶ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ κτίριον τῶν Ὀλυμπίων».

— Καὶ εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησε μὲ δυσπιστίαν ὁ Νίκος.

Ὁ θεῖος ἐσηκώθη, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὰ παιδιὰ νὰ σηκωθῶσι καὶ αὐτὰ, διηγήθησαν εἰς τὸ «Ζαππεῖον», διήλθον τὰ προπύλαια, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θαυμασίαν κυκλοτερή στοὰν μὲ τοὺς ὑψηλοὺς μαρμαρίνους κίονας, καὶ ἐπὶ ἐνὸς τοίχου, δεξιὰ, εἰς ὕψος δύο περίπου μέτρων, ἐπὶ πλατὺς βαθεὸς ἐρυθροῦ χρώματος, τὴν ὁποίαν περιβάλλει μαρμαρίνον πλαίσιον, ὑποκάτω χρυσοῦ στεφάνου, τὰ παιδιὰ ἀνέγνωσαν μὲ μεγάλην συγκίνησιν:

ΕΝΤΑΥΘΑ ΚΕΙΤΑΙ Ἡ ΚΕΦΑΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΗ ΖΑΠΠΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ



ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,



ἈΛΛ' ἔΕΝ ἐντελῶς ἡ εἰς τῆς Κυριακῆς εἰς τὰς Ἀθήνας—δηλαδή τῶν Κυριακῶν Ἀθηνῶν,—ἀφ' οὗ ἐφημέρευε ὁ νέος περιλάλητος νόμος περὶ κυριακῆς Ἀργίας. Διότι, καθὼς θὰ ἠκούσατε βέβαια καὶ ὅσοι δὲν ζῆτε εἰς τὴν πόλιν μας,

ἡ Βουλὴ ἐψήφισεν ἐσχάτως ἕνα νόμον, ἰσχύοντα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη πόλεις τοῦ βασιλείου, διὰ τοῦ ὁποῖου καθιερῶνται γενικὴ ἀργία καὶ Κυριακὴν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τὴν 3 Ἰανουαρίου, τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ ἔτους τούτου.

Προτῆτερα, εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἡ Κυριακὴ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν διέφερε σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Τὰ ἐμπορικά, τὰ μπανάκια, τὰ μανάκια, οἱ φούρνοι, ὅλ' ἀνοικτά. Καὶ εἰς τὰ ἐργαστᾶσια ἀκόμη, τὰ ἔχοντα βιαστικὰς παραγγελίας, ἡ ἐργασία δὲν διεκόπτετο. Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰ τυπογραφεῖα, ὅπου εἰργάζοντο νυχθημερόν, τὰ κούρεῖα, τὰ καφενεῖα, τὰ οἰνοπωλεῖα, τὰ ἐστιατόρια, τὰ ζυθοπωλεῖα. Μόνον τὸ πρῶτον ἐκτυποῦσαν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὰς δύο λειτουργίας, — εἰς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν εὐκαιροῦσαν πολλοὶ νὰ πηγαίνουν, — καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἡ λοιπὴ ἡμέρα παρήρχετο ὡς ἡ πλέον ἐργώδης καθημερινή, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ βίας ὀλίγοι ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους προσετίθεντο οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, εὗρισκαν καιρὸν νὰ κάμουν τὸ ἀπόγευμα ἕνα περίπατον, ὅπου ὅμως ἐπλειονοψήφουν ὡς πάντοτε οἱ εὐτυχεῖς ἀργεῖοι, οἱ εὐκαιροῦντες νὰ περιπατοῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν ὅλας ἐπὶ τῆς τῆς ἡμέρας...

Ἦτο σωστὸν αὐτὸ; Ὁχι βέβαια. Ὁ Θεὸς εἶπεν ἕξ ἡμέρας μόνον νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ ἀναπαύωμεθα δὲ τὴν ἑβδόμην, ὡς ἀνεπαύθη κ' Ἐκεῖνος μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου. Διατὶ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἐργατικοὶ, οἱ τεχνῖται, οἱ ὑπηρέται, τὰ ἐργαζόμενα προπάντων παιδιὰ, νὰ μὴ εὗρσκουν μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ δουλεύουν ἀκαταπαύστως, σὰν σκλάβοι, σὰν σκύλοι, περιμένοντες τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα διὰ νὰ ἀναπνεύσουν; Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὡς τώρα εἰς τὰς κομμοπολιτικὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ

μεγάλου ἀνταγωνισμοῦ μιᾶς σκληρᾶς βιοπάλης, ἦτο, παιδιὰ μου, κάτι βάρβαρον καὶ ἀντιχριστιανικόν, ἦτο ἡ τελεία ἀποκτίνωσις τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Πολλοὶ ἠγγανάκουν, διεμαρτύροντο καὶ ἠγωνίζοντο νὰ καθιερώσουν ἀνεπιστήμως τὴν Κυριακὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμναν τίποτε. Μόλις ἕνας ἔμπορος παρέβαινε τὴν συμφωνίαν καὶ ἀνοίγε τὸ μαγαζί του, ὅλοι ἔσπευδαν νὰ τανόξουν διὰ νὰ μὴ ζημιωθῶν... Μόνον ἕνας νόμος ἠμποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Καὶ ὁ νόμος ἦλθε, καὶ τὸ θαῦμα ἐγένετο...

Τώρα αἱ Κυριακαὶ μὰς εἶνε ὡς τὸ Πάσχα καὶ αἱ λοιπαὶ μεγάλα ἑορταί. Μόνον μερικά μαγαζεῖα, τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης, ἀνοίγουν δι' ὀλίγας ὥρας. Ὅλα τὰλλα κλειστά. Ὁ κοσμάκης, ἐλεύθερος, ἀναπαύεται εἰς τὸ σπίτι ἢ ἐκχύνεται εἰς τοὺς δρόμους. Ἐνθυμεῖται ὁ πτωχὸς καὶ ἀγιάζει τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐκκλησίαι γεμάται, τὰ κέντρα πλημμυρισμένα, αἱ ἐξοχαὶ πολυάνθρωποι. Παντοῦ κίνησις, διασκεδάσεις, χαρὰ, εὐτυχία. Κ' ἐπειδὴ οὐδε οἱ τυπογράφοι δὲν ἐργάζονται, πρῶτα ἡ ἐφημερίδες δὲν ἐκδίδονται τὴν Δευτέραν.

Νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ τὸ πιστεύῃ... Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσκολεύθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τὸ πιστεύσουν. «Ἐσῦρετε, ἔλεγε τὸ Σάββατον αἱ νοικοκυράδες, πρέπει νὰ φωνίσουμε ἀπὸ σήμερον, γιατί αὔριο τὰ μαγαζιά θὰ εἶνε κλειστά.—Δὲν βαρύνεσαι! ἀπαντοῦσαν οἱ ἄνδρες· ὅλα θάνοϊζουν!» Καὶ μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν, πόσα σπίτια δὲν ἔμειναν τὴν πρώτην Κυριακὴν χωρὶς ψωμί, χωρὶς οἶνον, χωρὶς κάρβουνα!... Ἀλλὰ τώρα τὸ πιστεύουν καὶ παίρνουν τὰ μέτρα των. Τὸ Σάββατον φωνίζουν διὰ δύο ἡμέρας...

Ὁ νόμος τῆς κυριακῆς ἀργίας δὲν ἔχει βέβαια ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἰδικήν σας ζωὴν. Σεῖς, εὐτυχεῖς μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ἀνέκαθεν εἴχατε τὴν Κυριακὴν σας ἐλευθεράν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστῇ τὸ θέαμα τῆς κυριακάτικης πόλεως καὶ προπάντων ὅταν συλλογίζεσθε ὅτι τόσος λαός, τόσα πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδιὰ, ποὺ εἰργάζοντο χωρὶς ἀνάπαυσιν, κτηνωδῶς, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἔχουν τώρα καὶ αὐτὰ, σὰν ἄνθρωποι, τὴν ὡραίαν Κυριακὴν των, τὴν ἐκκλησίαν των, τὴν ἀνάπαυσιν των, τὴν διασκέδασιν των, τὴν μικράν των εὐτυχίαν, διὰ νὰ τοῖς δίδῃ νέας δυνάμεις πρὸς ἐξασκολούθησιν τῆς τραχείας των ζωῆς... Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ σοφὸς Χίλων, ἐρωτηθεὶς ποῖα τὰ σπανιότερα προτερήματα, ἀπήντησεν: — Ἡ τήρησις μυστικοῦ, ἡ συγχώρησις ἀδικήματος καὶ ἡ ἐπωφελεὴς χρῆσις τῶν ὥρων τῆς σχολῆς.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ Μέγας Ναπολεὼν, προετοιμάζων εἰς τὸ Μαραθῶνα τὴν μάχην τοῦ Ἀουσιερλίτς (1805), μαίνεται δι' οἱ Αὐστριακοὶ ἔχουν ὑπονομεύσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ Δουνάβου γέφυραν τοῦ Θαβώρ, διὰ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ διέλθουν τὰ στρατεύματα τοῦ Λάντ καὶ τοῦ Μυράτ. Διὰ νὰ μὴ ἀναισθηθῶν εἰς τὸν Ἄερα, πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ στρατηγοί. Πρὸς τοῦτο ὁ Ναπολεὼν καλεῖ ἕνα τῶν ἐμπιστοῦν ὑπαπιστῶν του, τὸν λοχαγὸν τῶν οὐσάων Λουδοβίκον Κορμᾶν, — οὐζυγὸν τῆς χορευτικῆς Λευκοθέας, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁποίων μένει προσωρινῶς ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος, — καὶ τῷ ἐνχειρίζει ἐπιστολήν, μὲ τὴν ἐντολήν νὰ διασχίσῃ ὅπως εἴποτε τὴν ἐχθρικὴν ζώνην καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν πρίγκιψαν Μυράτ.

Ὁ Τιάρκος θάκοιλονθῇ τὸν Κορμᾶν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ λοχαγὸς εὗρε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν Καν Σὰν-Ζέν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως. Διὰ νὰ σκοτώνουν τὴν ὥραν των, εἶχαν προσκαλέσῃ τὸν Τιάρκον, ὁ ὁποῖος ταῖς ἔκαμε χειρομαντεῖαν.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ στραταρχίνα, ὁ Κοντοκεανέας σὺ τράβηξες ταυτιά; — Καθόλου, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μὲ μειδίαμα θριάμβου, ἀπεναντίας!

Ἐπειτα, κλείων τὸ μάτι μυστηριωδῶς κατὰ τὸν Τιάρκον, ἔπισθεν τοῦ ὁποῖου εὗρισκετο, προσέθεσεν:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς ἕνα χορὸν... μετημερισμένων!

— Ὁχι δά! ἀνέκραξεν ἀφελῶς ἡ Λευκοθέα, ἐνῶ ἡ Καν Σὰν Ζέν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μὲ τρόπον ἐμφαίνοντα ὅτι ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός, ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Αὐτοκράτωρ ἐδιᾶλεξε τὸ κοστουμί μου.

— Τί; ἠρώτησεν ἡ στραταρχίνα.

— Ὅλ' ὁρῶσω τσιγγάνικα.

Ὁ Τιάρκος ἀνεπήδησε περιχαρῆς.

— Τότε λοιπόν, λοχαγέ μου, εἶπε,

νὰ μ' ἀφίσετε νὰ σὰς ντύσω ἐγὼ. Ἐεύρω ἐγὼ πῶς ντύνονται οἱ ἀτσιγγανοί.

— Μὰ τὸ ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς παρατηρῶν τὴν γραφικὴν περιβολὴν τοῦ παιδιοῦ, τὴν βελουδένιαν τοῦ βλοῦζαν, τὸ κίκλινόν του ὑποκάμισον καὶ τὰ σχοινοδεμένα ὑποδήματά του, μὲ στολὴν σὰν τὴ δική σου μοῦ χρειάζεται!

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος καταγοητευμένος· ἐγὼ θὰ σὰς εὕρω μὲ ἀπαράλλακτον, ἴσα-ἴσα γνωρίζω...

Ἀλλ' ἡ κυρία Σὰν Ζέν τὸν διέκοψε. Ἐβιάζετο νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα καὶ

ἠθέλησε νὰπομακρύνῃ τὸν μικρὸν βοηθόν.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν, ἄφισε πρὸς τὸ παρὸν τὸ μασκάρευμα τοῦ λοχαγοῦ, καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ μοῦ φέρῃς τὴν σάρκα μου ἀπὸ τὰμάξι. Ἐλα, κουνήσου!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐξώθησε τὸν Τιάρκον πρὸς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἀμα εὗρέθησαν μόνον, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ὠμίλει εἰς τὸ αὐτὸ τῆς Λευκοθέας, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Μυστικὴ ἀποστολή, ἔ;

Ὁ Κορμᾶς ἤρχισε νὰ γελά.

— Τίποτε δὲν σὰς ξεφεύγει, κυρία! εἶπε· καὶ ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἔλατε νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.

Πέσον διήρκεσαν ἡ διήγησις τοῦ λοχαγοῦ καὶ αἱ ἀγονοὶ ἐρευνᾶν τοῦ Τιάρκου πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐσάρπας, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, δὲν εὗρισκετο εἰς τὴν ἄμραν; Πολλὴν ὥραν βεβαίως, διότι ὁ μικρὸς, φοβούμενος τὸν θυμὸν τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐρεῦνας του, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς βρεγμένη γάτα, καὶ τόσον σιγὰ ἤνοιξε τὴν θύραν, ὥστε δὲν τὸν ἀντήλθον κανεὶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ στραταρχίνα ἔλεγε πρὸς τὸν Κορμᾶν μὲ τὴν ἠχηράν της φωνήν:

— Μπράβο, μικρέ μου! Μία μυστικὴ ἀποστολή, σὰν αὕτη τοῦ σου ἀναθέτει ὁ Ναπολεὼν, ἀξίζει δέκα μάχης!

— Μπορεῖ, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Λευκοθέα, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ εἶνε ἐπικίνδυνον.

Ἡ Καν Σὰν-Ζέν ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀ, μπᾶ! Ὅλα περάσῃ μὴ χαρά· ἂν εὕρῃ μάλιστα τὰ κατάλληλα ρούχα...

— Ὅλα τὰ εὕρη! ἀνέκραξε λεπτὴ παιδική φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν θύραν.

Πῶς; τὰ εἶχεν ἀκούσῃ λοιπὸν ὅλα ὁ μικρὸς βοηθός;...

Ἐννοήσας τὴν ἀνῆλυσίαν των, ὁ Τιάρκος προσέθεσε μὲ θάρρος:

— Μὴ φοβάσθε! εἶμαι ἐγέρμυθος καὶ ἔερω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν. Ὅσο γιὰ τὴν τσιγγάνικη στολή, εἶνε δουλειὰ δική μου.

Τοῖς ἐξήγησε τότε, ὅτι κατὰ τὰς σπανίας ἐξόδους του, εἶχεν ἰδῆ εἰς τοὺς πέριξ τῆς οἰκίας δρόμους ἕνα ζητιάνον, μὲ στολὴν ἡ ὁποία βεβαίως ἀνήκεν ἄλλοτε εἰς βοηθόν. Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν μαύρην βλοῦζαν καὶ τὸν δερμάτινον σάκκον τὸν ἀτσιγγάνων τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὸ πρῶτον, θὰ ἐβγαίνει ἐξω διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὸν τὸν ζητιάνον, καὶ θὰ ἐπροσπαθῶσιν νὰ τοῦ πάρῃ τὴν στολὴν του καὶ τὸν σάκκον του.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί, διότι ἦτο ὁ μόνος τρό-

πος διὰ νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐστενοχῶρε τὸν λοχαγόν.

Ἀλλὰ πρὶν ἀποσυρθῇ διὰ νὰ πλαγιάσῃ, — καθὼς τὸν ἐσυμβούλευαν, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ σηκωθῇ πολὺ πρῶτον, — ὁ Τιάρκος ἐγύριζεν, ἐκοντοστέκετο... Ἦτο φανερόν ὅτι κάτι ἄλλο εἶχε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς προστάτας του. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ:

— Νὰ σὰς πῶ, λοχαγέ μου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐστὶ ταξεῖδι· σὰς πρέπει νὰ φαίνεσθε σὰν βοηθός, γιατί δὲν παίρνετε μαζί σας καὶ μένα, ποῦ εἶμαι ἀληθινός, καθὼς καὶ τὴ γῖδα μου τὴ Λέα;... Μιλῶ τὴ γλῶσσα τῶν τσιγγάνων, κ' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ γιὰ σὰς τίποτε.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἦτο τόσον λογικὴ, ὥστε ὁ λοχαγὸς ἔσπευσε νὰ τὴν δεχθῇ.

Ἐνόησε ἀμέσως πόσον θὰ ἐδοθῇ τὴν ἐπιχειρήσιν του ἡ παρυσία τοῦ γνησίου ἐκείνου μικροῦ ρομαντιστοῦ, καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τῷ εἶπε:

— Τόκα μιά, σύντροφε! Σύμφωνοι! Εὐρέ μου τὰ ρούχα καὶ αὔριο φεύγουμε μαζί.

Καταγοητευμένος ὁ μικρὸς ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησαν καὶ αἱ δύο κυρία.

Ὅταν ἔμειναν μόνον, ἡ κυρία Σὰν-Ζέν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους της:

— Τὰ βλέπετε, παιδιὰ μου; Τὸ εὐεργέτημα δὲν χάνεται ποτέ. Νὰ πόσο σὰς χρησιμεύει τώρα τὸ ἐξυπνο καὶ χαριτωμένο αὐτὸ παιδί, ποῦ τὸ μαζεύσατε ἀπὸ τὸ δρόμον...

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα· καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ θὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα μου ἐστὶ ἐπικίνδυνον τοῦ ταξεῖδι.

— Γιατί! ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Λευκοθέα ἐμειδίασε.

— Μὰ... γιὰ τὸ φυλακτὸν του, ποῦ γράφει ἐπάνω Φέρω εὐτυχίαν... Μπορεῖ μ' ὅλα ταῦτα, νὰ εἶνε ἀληθινόν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο ΜΟΝΟΜΜΑΤΗΣ

Τί ἔκαμναν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βοδόγ καὶ ἡ Ζινέττα.

Ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἄμαξα τοῦ λοχαγοῦ εἶχε πάρῃ τὸν Τιάρκον, ἐγκαταλειμμένον σκοπίμως εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἡ Ζινέττα ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ. Πρῶτον διότι εἶχε χωρισθῇ τὸν μικρὸν της φίλον, δεύτερον διότι ἡ εὐτυχὴς παιδικὴ ζωὴ της εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς.

Δὲν ἐταξίδευσαν πλέον μὲ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο καὶ ἀνετον ἀμαξοσπίτον, τὸ κίκλινον κινητὸν παλατάκι τοῦ βασιλέως τῶν βοηθῶν. Ὁ Βοδόγ, μετὰ τὴν διασποράν τῶν ὑπηκόων του, εὗρέθη κατεστραμμένος καὶ ἠγαγκάσθη νὰ πω-

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Αλφα—'Αρχίζ' η νύκτα τ' ἄστρα νὰ καλῇ
καὶ νὰ τὰ μαζεύη βιαστικά πολὺ.
Βήτα—Βασίλευει κι' ὁ Αὐγερινὸς
κι' ἀδειανὸς ἀπ' ἄστρα μένει ὁ οὐρανός.
Γάμα—Γέρον' ἡ Πούλια, χάνεται κ' ἐκείνη,
φεύγ' ἡ νύκτ' ἀγάλια κ' ἴχνος δὲν ἀφίνει.
Δέλτα—Δέτε πέρα στὴν ἀνατολὴ
μιὰ καθάρια λάμψη, λάμψη ροδαλῇ.
Εψιλον—'Εβγῆκιν μέσ' ἀπ' τὸ κοτέτσι
πειτεινοὶ νυχάτοι κι' ὅλοι κρᾶζουν ἔτσι:
Ζήτα—«Ζέβει ὁ ἥλιος τὰ λευκά του τ' ἄττα
ἐ! λοιπὸν ξυπνᾶτε, κοιμισμένα μάτια!»
Ητα—'Ηρόδ' ἡ ὥρα, καρτερεῖ ἡ δουλειά,
στὰ κλαδιά τῶν δένδρων κελαῖδουν πουλιά.
Θήτα—Θάμνοι, δέντρα κι' ἄνθη μυροβόλα
στῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι ἀνασαίνουν ὅλα.
Ιῶτα—'Ιση χάρι, φῶς καὶ λάμψιν ἴση,
ἀπὸ τὴν αὐγοῦλα πῆρεν ὅλ' ἡ φύσι.
Κάπα—Καλῶς ἦλθες, ἦλιε μου χρυσέ,
τὰ οὐράνια γύρω λάμπουν ἀπὸ σέ.
Λάμβδα—Λάμπ' ἡ γῆ μας τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι,
λάμπουν τὰ πελάγη, μὰ καὶ τί δὲν λάμπει!
Μι—Μὴν καρτερεῖτε καὶ περνᾷ ἡ ὥρα,
τοῦ σχολεῖοις ὁ κώδων θὰ σημάνη τώρα.

Νι—Νόμος τοῦ Πλάστου, προσταγὴ ῥητὴ
εἶν' ἡ ἐργασία ποὺ τροφοδοτεῖ.
Ξι—Ξαναγυρίζουν ὅλοι, νέοι, γέροι,
τὸ φρεῖ προσμένει, εἶνε μεσημέρι.
Ομικρον—'Ολίγο θὰ ξεκουραστοῦν
καὶ θὰ ξαναρχίσουν ὡς νὰ βραδυαστοῦν.
Πι—Περνᾷ ἡ ὥρα, φθάνει δειλινό,
μιὰ καμπάνα κρᾶζει στὸν ἔσπερινό.
Ρῶ—Ραβδὶ κρατώντας ὁ βοσκὸς στὸ χέρι,
ἦσυχά τ' ἀρνάκια μέσ' στὴ στάνη φέρει.
Σίγμα—Συννεφάκια κόκκινα στὴ δύσι,
κόκκινος κι' ὁ ἥλιος γέρνει γιὰ νὰ δύσῃ.
Ταυ—Ταῖρι μὲ ταῖρι τὰ πουλιά κουρνιάζουν,
ἡ δουλειὰ τελειώνει κι' ὅλοι πιά ξενοιάζουν.
Υψιλον—'Υφαίνει σὰν δουλεῦτ' ἀράχνη,
τὸ σκοτάδι' ἡ νύκτα, καὶ γιὰ τᾶστρα ψάχνει.
Φι—Φανάρια, λάμπες, φῶτα κι' ἄλλα φῶτα,
καὶ τὰ παραθύρια κλείνουν πρῶτα-πρῶτα.
Χι—Χάνετ' ἡ μέρα, πάει ν' ἀναπαυθῇ,
καὶ σκοτάδι γύρω στρώνεται βαθύ.
Psi—Ψυχρὸ τ' ἀγέρι τὰ κλαδιά ἀναδεύει,
καὶ τὰ βλέφαρά μας ὕπνος τὰ χαϊδεύει.
καὶ **Ωμέγα**—'Ω! μέγας ὁ σοφὸς Θεός,
κι' ὅλ' ἡ φύσις εἶνε θεῖός του ναός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

Ἀπὸ ὅλους τοὺς μούτσους τῆς «'Αθηνᾶς», ὁ πλέον ἐξυπνος, ὁ πλέον ἄξιος καὶ ὁ πλέον ἄφοβος, ἦτο ὁ μικρὸς διάβολος Βάσος Σπαῆς, ἐν χαριτωμένον παιδίον, μὲ μεγάλα ὠραῖα μάτια, ὄργανόν, ἀπὸ τὰ Ψάρα, περιμαζευθὲν εἰς τὸ τέλος μιᾶς καταστροφῆς, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖας ἀπὸ τὰς τόσας, ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη.

Ἐλεγε τὰ λόγια του μὲ πολλὴν χάριν καὶ ἐφαίδρυνεν ὅλον τὸ πλήρωμα, καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἀκόμη ποὺ ἦτο ἐντελὼς κενὴ ἡ κουμπάνα τοῦ ψωμιοῦ. Ἦτο πρῶτος εἰς τὴν πλῆθυν τοῦ καταστρώματος, πρῶτος εἰς τὸ καθάρισμα τῶν ὀπλων, καὶ πρῶτος εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας. Βάσος ἐδῶ, Βάσος ἐκεῖ καὶ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σκάφους ἔτρεχε καὶ ὅλους ἐβοήθει. Ἐδίπλωνε καὶ ἐτακτοποιεῖ τὰ σήματα ὡς καλὴ οἰκοκυρά, τὲς μπανδιέρες, τὲς φιάμολες καὶ τὰ φανάρια καὶ ἐστίλδωνε τὸ κάλυμμα τοῦ μπουσούλα τόσο καλὰ, ὥστε ἐσελάγιζεν ὡς καθρέπτης. Ἐρριπτε τὸ σκανδάλιο σὰν μεγάλος ναύτης, καὶ ἡ χαρὰ του ἦτο νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ βάλῃ φωτιά μὲ τὴν ἄπτραν εἰς τὸ μικρὸ κανόνι.

Γελαστὸς πάντοτε, τὰ εἶχε μὲ ὅλους καλὰ δὲν ἐχῶνευεν ὅμως τοὺς καλαφαιστάς, τὰ σκυλόψαρα!—ποὺ τοῦ λέρωναν τὸν τόπον μὲ τὰ κατράμια των, τοὺς στούκους, τὰ στουπιά καὶ τὸν καπνόν. Δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ὑποφέρῃ,

Ὅταν τοὺς εἶδε μίαν ἐπαύριον μάχης νὰ κατέλθουν εἰς τὸ κύτος τῆς ναυαρχίδος καὶ νὰ τριγυρίζουν μὲ τὰ φαναράκια ν' ἀνακαλύθουν καμμίαν σχισμὴν εἰς τὰ βρεγμένα, ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὸ κουβούσι καὶ ἐσκόρπισε τὸ περιεχόμενον τῆς ταμβακοθήκης τοῦ φροντιστοῦ, τὴν ὁποῖαν ὁ εὐλογημένος πάλιν αὐτὸς αἰώνως ἐλησμένους εἰς τὴν διαπέντα. Ὁ λόγος ὁ ἄερας ἐγέμισε κάτω εἰς τὸ κύτος ταμβάκον καὶ τὸ τί ἐγένεε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν συναυλίαν τῶν περνεσιμάτων, τοὺς καλαφαριστάς πηδώντας ἔξω ὡς ποντικούς, τὸν θυμὸν τοῦ ἀξιοματικοῦ τῆς φυλακῆς, τὴν φυγὴν τοῦ μικροῦ μούτσου εἰς τὴν κόφιν τοῦ κατάρτου, ὁποῦθεν ἐξηκολούθει νὰ σκορπίζῃ κατὰ τῶν διωκόντων αὐτὸν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ περιεχομένου τῆς ταμβακέρρας, παρὰ τὰς γρερὰς κραυγὰς τοῦ φροντιστοῦ μπάμπι-Γιάννη, ἀναλογιζομένου ὅτι καθεὶ λιμὴν δὲν εἶχε καὶ ταμπακολόγον...

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν μάστορ-Νικόλαν τελειῶς ἀρμονικὰ δὲν ἦσαν αἱ σχέσεις τοῦ μικροῦ Σπαῆ. Μόλις τὰ ἀπέραντα πανιά τῆς ναυαρχίδος, γάμπες καὶ παπαφίγκοι, ἐστρώνοντο ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ ὅλοι οἱ μούτσοι ἤρχιζαν εὐθὺς νὰ τρέχουν ἐπάνω κυλιόμενοι, κουτροβαλίζόμενοι, πηδώντας μ' ἓνα δαιμονιώδη θόρυβον, ὁ ὁποῖος κατέπαυε μόνον ὅταν ἤρχετο σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς, μὲ τὴν φέσα του καὶ τὰ γυαλιά του, ὁ μάστορ Νικόλας, ὁ σοφὸς μάστορ-Νικόλας, διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν ραφὴν ἢ μᾶλλον τὸ ἐμ-

βάλωμα τὸ ἀκατόρθωτον τῶν χιλιότρυπημένων ὑπὸ τῶν ἐχθρικών σφαιρῶν ἰστίων. Οἱ μικροὶ ἀπεσύροντο τότε εἰς μίαν γωνίαν, καὶ οἱ ραφεῖς ἐκάθηντο τριγύρω, ὁ μάστορ Νικόλας στὴ μέση, καὶ ἤρχιζεν ἡ ἐργασία.

Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ μάστορ-Νικόλας χάινει τὴν σακοράφα του, ἐγείρεται, βάζει τὰ γυαλιά του, κύπτει, ψάχνει, δεξιὰ, ψάχνει ἀριστερὰ, πλὴν εἰς μάτην.

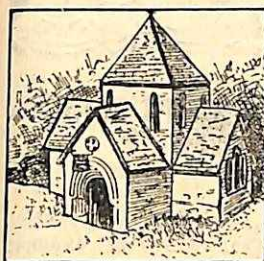
— Βρὲ παιδιά, τί ἐγένεε ἡ σακοράφα μου;

Ἐγείρονται ὅλοι οἱ ναῦται, ὅλον τὸ πλήρωμα ψάχνουν, ψάχνουν ἀδύνατος ἡ ἀνεύρεσις τῆς σακοράφας! Οἱ μικροὶ μούτσοι ἀντίκρου κρατούν τὴν μέσην τους ἀπὸ τὰ ἔγεια, διότι αὐτοὶ ἤξεύρουν ὅτι ἡ σακοράφα εὐρίσκεται καρφωμένη ἐξοπίσω εἰς τὴν κάτω ἄκραν τῆς βράκας τοῦ μάστορ-Νικόλα, καὶ ἠδύνατο οὗτος νὰ ψάχνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν, διότι μὲ ὅλα τὰ ματογυᾶλια δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν οὐραν του...

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ἦτο τοῦ Βάσου. Ὁ ὅλα αὐτὰ ἐστοιχίζαν ἀρκετὰς τιμωρίας εἰς τὸν μικρὸν μας ἥρωα, ἀλλὰ δι' αὐτὸν εἶχεν ἀποκτήσει τελείαν δημοτικότητα ἐν τῷ στόλῳ, καὶ ὅταν ἡ δωδεκάκωπος λάντσα τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ ἐγύριζε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ κρηπίδωμα τοῦ Ναυπλίου, ὅπου εἶχε μεταφέρει τὸν ναύαρχον διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸ ἐκτελεστικόν, αὐτὸς ὁ λέμβοαρχὸς τὸν ἐχαιρέτα: «ὦρα καλὴ, κύρριε Βάσο!» (Ἐπεταί συνέχεια) ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ τύχη μιᾶς Ἐκκλησίας.

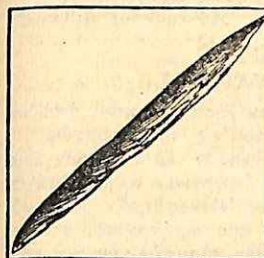


πολλὰι τῶν ἰδικῶν μας βυζαντινῶν, ἔχουν τὸ σχῆμα σταυροῦ.

Τὸ περιεργὸν εἶνε, ὅτι ἀντὶ νὰ εἰσέρχεται κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀναβαίνων σκαλοπάτια, ἀπεναντίας πρέπει νὰ κατέλθῃ καμμίαν δεκαριά, διότι τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ κτιρίου εἶνε ὑπόγειον, (ὅπως καὶ τῆς ἰδικῆς μας Καπνικαρέας καὶ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων).

Ἀλλὰ τὸ ἀκόμη περιεργότερον εἶνε, ὅτι ἡ ἀρχαία αὕτη Ἐκκλησία μετεβλήθη ἐσχάτως εἰς...σταῦλον, τὰ δὲ σκαλοπάτια ἐσκαπάσθησαν μὲ πυκνὸν χῶμα, διὰ νὰ εἰσποροῦν τὰ ζῶα νὰ κατεβαίνουν εὐκολώτερα.

Καλοδιπλωμένη κουβέρτα.

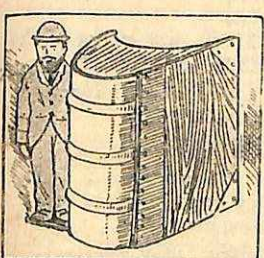


Εἰς τὸν Ζηφολογικὸν κῆπον τῆς Ἀδελφίδος (Αὐστραλίας), ἕνας μεγάλος ὄφις ἀρρώστησε καὶ δὲν ἤμπορουσε νὰ φάγῃ τίποτε. Ἐνας κτηνίατρος τὸν

ἐξήτασε, καὶ τοῦ ἐβγαλαν ἀπὸ τὸ στομάχι του αὐτὴν τὴν μᾶλλινην κουβέρταν, τὴν ὁποῖαν τὸ ἀδερφάγον ἐρπετὸν εἶχε καταβροχήσει!

Τὴν δημοσιεύομεν ἐδῶ ἀπὸ φωτογραφίαν, ὅπως ἦτο ὅταν ἐξήχθη ἀπὸ τὸν στόμαχον τοῦ ὄφεως. Ἡ κουβέρτα αὕτη ἔχει μῆκος 2 μέτρα καὶ 50 ἐκατοστά, πλάτος δὲ 1,60. Ὅταν τὴν ἐξεδίπλωσαν, εἶδαν ὅτι δὲν εἶχε πάθῃ τὸ παραμικρὸν μόνον ποῦ ἐβράχῃ ὀλίγον.

Γιγαντιαῖον βιβλίον.



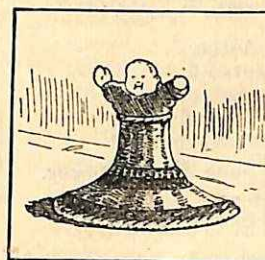
εἶνε; Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια μαζί, μὲ μεγάλα στοιχεῖα; τὰ Ἀπαντα τοῦ

Σαίξπηρ, ἢ τὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

Τίποτε ἀπὸ αὐτά! Τὸ γιγαντιαῖον βιβλίον εἶνε ἀπλούστατα τὸ κατὰστειχόν, ἢ μᾶλλον τὸ βιβλίον τοῦ Ταμείου ἐνὸς ἐργοστασίου τῆς Κολωνίας, κατασκευασθὲν ἐσχάτως.

Τὸ δέσιμόν του εἶνε ἀπὸ χαλκὸν νικελωμένον καὶ ἀπὸ δέρμα ρώκης. Ἐχει πέντε χιλιάδες σελίδας! Τοποθετεῖται παρὰ τὸν τοῖχον ἐπὶ χαμηλοῦ εἰδικοῦ τραπέζιου, γράφει δὲ ὁ ταμίας εἰς αὐτὸ ὁρθίος ἢ καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου.

Τὰ βρέφη εἰς τὴν Ἰσπανίαν.



Ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε ἀπὸ ἐν-σταντανέ, καμωμένον εἰς μίαν πλατεῖαν τοῦ Τολέδου τῆς Ἰσπανίας, καὶ μᾶς δείχνει πῶς τὰ βρέφη τῶν ἰταλῶν

μανθάνουν ἐκεῖ νὰ περιπατοῦν μόνα των. Τὰ βάζουν, καθὼς βλέπετε, μέσα εἰς ἓν εἶδος κανίστρου ἀπὸ λυγαριάν, ποὺ τὰ ἐμποδίζει νὰ πίπτουν. Πλατεῖα κάτω καὶ στενὰ ἐπάνω, τὰ κανίστρα αὐτὰ κρατοῦν τὰ βρέφη ἐν ἰσορροπίᾳ, ὥστε αἱ μητέρες καὶ αἱ νταντάδες νὰ εὐρίσκουν τὴν ἡσυχίαν των. Ἀλλ' εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι τὰ καίμενα τὰ μωρὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐχαριστήματα ἐκεῖ-μέσα.

Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας μετεχειρίζοντο ἄλλοτε παρόμοια... βασιανιστήρια.

Μανιώδης μυλλιαρδιστής.



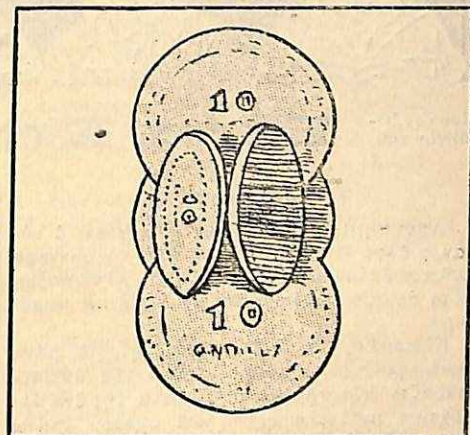
Ὁ κ. Οὐλίλιμ Σέλδων, ἄγγλος, εἶνε ἀπὸ τοὺς πλέον μανιώδεις μυλλιαρδιστὰς τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως—περιεργὸν πρᾶγμα,—δὲν ἔχει παρὰ ἓνα

μόνον χέρι, διότι τὸ ἄλλο τοῦ τὸ ἔκοψαν πρὸ ἐτῶν.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ παίξῃ μυλλιαρδὸ καὶ νὰ κάμνῃ τὲς δυσκολώτερες καραμπόλες. Διὰ νὰ τοποθετῇ τὴν στέκην του, μεταχειρίζεται μικρὸν ξύλινον ὑπόβαθρον, καὶ αὐτὸ ἀντικαθιστᾷ τὸ χέρι ποὺ τοῦ λείπει.

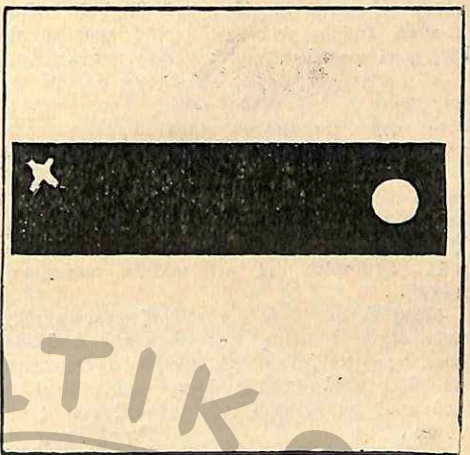
Παίγνιον.

Λάβετε πέντε δεκάρες καὶ στοιχηματίσατε ὅτι εἰσπορεύει νὰ τὰς τοποθετήσετε ἐπὶ τραπέζι οὕτως, ὥστε νὰ



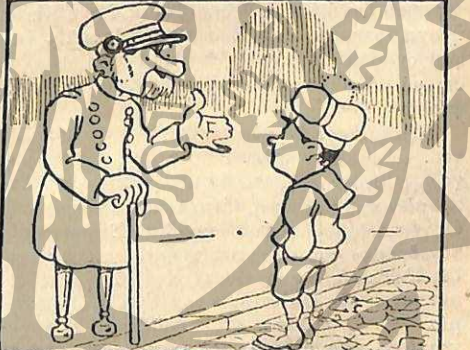
ἐγγίζονται ὅλοι, ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην. Ἴδου πῶς πρέπει νὰ τὰς τοποθετήσετε, διὰ νὰ κερδίσετε τὸ στοίχημα.

Ὀπτικὸν Πείραμα.



Κρατήσατε τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἐμπρός σας, καὶ ἀρχίσατε νὰ πλησιάζετε σιγὰ-σιγὰ τὸ σημεῖον X πρὸς τὸν ἀριστερόν σας ὀφθαλμόν. Θὰ ἰδῆτε τότε, ὅτι ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ὁ λευκὸς κύκλος θὰ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς.

Μαγικὴ Εἰκὼν.



— Ἐ μπάμπι-Διάκο, στὰ πόσα τὸ ἔπαθες αὐτό;

— Δὲ θυμᾶμαι πιά, παιδί μου... Εἰσπορεύει νὰ μᾶς εἰπῇτε σεῖς, ποῖον ἔτος ἀκριβῶς ὁ ἀπόμαχος αὐτὸς ἔχασε καὶ τὰ δύο τοῦ πόδια;



Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἀπόγευμα βροχερό, σκοτεινό, γιατί ὁ οὐρανὸς ὅλος εἶνε μολυβένιος ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ τὸν ἔχουν καλύψει. Ἡ βροχὴ πότε παύει, πότε ἀρχίζει, κτυπώντας μὲ ὀρμὴ τὰ παράθυρα.

Κλεισμένη ἔς τὸ δωμάτιό της, μὲ μόνη συντροφιά τὴν εὐμορφὴ φωτιὰ τῆς ἐστίας, διαβάζει τὴ «Διάπλασι». Δίπλα της ἕνα ἐργόχειρο μισοτελειωμένο, καὶ σχεδὸν ἐπάνω του καθισμένο κάτασπρο γατάκι, μὲ κόκκινη κορδέλα ἔς τὸ λαιμό. Σ' τὴ μέση τοῦ τραπέζιου δοχεῖο μὲ τριαντάφυλλα κίτρινα, — κίτρινα μερικά καὶ κόκκινα.

Τὰ ἄλλα, βαλμένα ἄτακτα, ἄλλα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλα ἀπ' ἐκεῖ, γέρνουν μὲ χάρι ἐξω ἀπὸ τὸ δοχεῖο. Μέσα ἔς αὐτά, ἕνα, μαρμαρένο, κόκκινο, μεγάλο, ποὺ θαρρεῖς πῶς ἔς αὐτὸ ἐπάνω ἀντανάκλῃ τῆς φωτιᾶς ἢ θέρμης, εἶνε τὸ ἀγαπημένο της τριαντάφυλλο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀέρας καὶ βροχὴ ἄνοιξε τὸ παράθυρο, καὶ δυνατός καθὼς ἦτο, ἐσκόρπισε τοῦ μαρμαρένου τριαντάφυλλου τὰ κόκκινα φύλλα. — Καὶ μένο λουλοῦδι!...

Ἐπέταξε τὴ «Διάπλασι», καὶ ἀφοῦ ἐκλείσε τὸ παράθυρο, ἐμάζεψε τὰ σκόρπια φύλλα. Σὲ λίγο ἔπειτα, ἔτρεξε στὴ φωτιὰ, καὶ ἔς αὐτὴ μέσα τὰ ἔβριξε. Καὶ τὰ φύλλα, μὲ μιᾶς ἐχάθηκαν σὲ μιὰ φλόγα παράξενη κυανή...

Μακριὰ — μακριὰ ἔς τὸν ὀρίζοντα, τὰ σύννεφα εἶχαν ἀραιώσῃ καὶ τώρα ποῦ ὁ ἥλιος δύνει, χρωματίζονται τὰ μικρὰ συννεφάκια μὲ ὀδράνιο αἵματος χρώμα, — τριαντάφυλλα τοῦρανοῦ αὐτά, ποῦ τὴν στολιζοῦνε ἔς τὴ δύση...
Ριγολέττος

ΤΟ ΡΥΑΚΙΟΝ

Μικρὸν ρυάκιον διασχίζει ἀνθισμένην πεδιάδα: ἐξακολουθεῖ τὸν ροὴν του εἰς σμαλτωμένα λειβάδια, σχηματίζει χιλιάς στροφάς, ἔρπον βράδους μετὰ τὸν ἀνέμον, καὶ ἀπομακρυνόμενον μὲ θλίψιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν τερπνοτάτην διαμονήν.

Μόλις τ' ἀφῆκε, κατακρημνίζει τὰ ὕδατά του διὰ μέσου ἀποτόμων βράχων ἀντὶ τοῦ τερπνοῦ ζεφυροῦ ποῦ ἐπαίξεν ἄλλοτε μὲ τὰ ἡσυχα κύματα του, ὁ σφοδρὸς βορρᾶς, ἐκφεύγων ἀπὸ τὰ βαθέα σπήλαιά του, ταρασσὶ μὲ μέγαν θόρυβον τὴν κρυσταλλίνην ἐπιφάνειαν.

Ἐξακολουθοῦν μὲ ταχύτητα τὴν πορείαν του, τὸ ρυάκιον φθάνει πρὸ τῶν πυλῶν μεγάλης πόλεως: ῥεῖ ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν της κυριῶν, ἐξέρχεται καὶ χάνεται ἐν νέου εἰς ἀνθισμένα λειβάδια. Συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του εἰρηνικά χωρία καὶ διασχίζει εὐφόρους ἀμπελώνας. Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειται ἐγκαταλειμμένον εἰς φρικτὴν ἐρημίαν: ὁλοερὸν δάσος παρουσιάζεται, εἰσέρχεται ὑπὸ τὰς θελκτικὰς σκιάς του, τὰς δόποιας ἀφίνει μετ' ὀλίγον διὰ νὰ διασχίσῃ ἀμύωδαι πεδιάδας, μέχρις ὅτου ὁ Ὠκεανὸς τὸ καταπίνει καὶ τελειώνει ἕνα τὸσον ἀνύμωλον ροὴν.

Τοιαύτη εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον: ὅτε μὲν εὐρίσκεται εἰς εὐχαρίστους ἀνθισμένας ἀτραπούς, ὅτε δὲ εἰς δρό-

μους ἀνωμάλους καὶ σχεδὸν ἀδιαδάτους, μέχρις ὅτου φθάσει εἰς τὰς πύλας τῆς Αἰωνιότητος, ὅπου τέλος εὐρίσκει τὴν ἀνάπαισιν. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). *Μικρὰ Βοσκοπούλα.*

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Ἐλα ἔς ἐμένα,
Μικρὸ πουλάκι,
Κ' ἔχω γιὰ σένα
Χρυσὸ κλουβάκι,
Ἐλα ἔς αὐτό!

— Θέλω ἀγέρα
Καὶ λευτεριά:
Νύχτα καὶ μέρα,
Κ' ὄχι σκλαβιά.
Σ' εὐχαριστῶ!

Κυματίζουσα Κυνόλευκος.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΥΙΟΣ

Πλουσίος τις ἔμπορος ἐκ Βαβυλῶνος, ἀποθανὼν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀφῆκε διὰ διαθήκης ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς τοὺς δύο υἱούς του, ἐπὶ τῇ ὁρῇ νὰ τὴν μοιρασθῶν ἐξ ἴσου ἀφ' οὗ προικίσωσι τὴν ἀδελφὴν των: προσέτι ἀφῆκε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, διὰ νὰ δοθῶν εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι τὸν ἡγάπα περισσότερο.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς διέταξε καὶ τοῦ ἀνηγείραν μεγαλοπρεπῆ τάφον: ὁ νεώτερος ἤθελε τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς του προσθεῖν μέρους ἐκ τῆς κληρονομίας του. Ὁλος ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν πατέρα του: ὁ νεώτερος ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν ἀδελφὴν του: ἀρα τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων πρέπει νὰ τὰς λάβῃ ὁ πρεσβύτερος.

Ὁ καὶ δὲ προσεκυλίετο ἀλληλοδιαδόχως ἐνὺπνόν του καὶ τοὺς δύο. Ὅταν ἐφθασεν ὁ πρεσβύτερος τῇ λέγει: «Ὁ πατήρ σου δὲν ἀπέθανεν: ἐθεραπεύθη καὶ ἐπαύεται μεθ' ὅριον εἰς Βαβυλῶνα». — «Εὐλογητὸς ὁ θεὸς, ἀπήντησεν ὁ νεός: ἀλλὰ κρίμα ὁ τάφος ποῦ μοῦ ἐδότισσε τόσα πολλά!»

Ὅτε κατόπιν ἦλθεν ὁ νεώτερος υἱός, ὁ καὶ δὲ τοῦ ἐπανέλαβε τὰ αὐτά. «Εὐλογητὸς ὁ θεὸς, ἀπήντησεν οὗτος: θὰ ἀποδώσω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἔχω, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἀφίσχῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι τῆς ἔδωκα. — Δὲν θὰ ἀποδώσω τίποτε, τῇ λέγει ὁ καὶ δὲ, τοῦναντίον θὰ λάβῃς ἀκόμη καὶ τὰς τριάκοντα χιλιάδας. Σὺ ἀγαπᾷς περισσότερο τὸν πατέρα σου».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). *Γλυκεῖα Πατρίδα.*

ΜΕ ΑΛΑΤΙ

Ὁ Δάντης, ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητής, συνήθιζε νὰ καθέται κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἐσπέρας ἐπὶ μιᾶς πέτρας, ἣ ὅποια διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὴν Φλωρεντίαν.

Ἐνα βράδυ, κάποιος ἄνθρωπος ποῦ τοῦ ἦτο ἄγνωστος, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: — Κύριε, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω μίαν ἀπάντησιν, καὶ δὲν εἰσέχω πῶς νὰ τὴν διατυπώσω. Σέις ποῦ εἶσθε τὸσον σοφός, πρέπει νὰ τὴν εἰσέβητε. «Ποία εἶνε ἡ καλλίτερη χαψιά;»

Ὁ Δάντης τοῦ ἀπήντησε πέραυτα:

— «Ἐν' αὐτό.

Εἶχε παρέλθει ἕν ἔτος, ὅταν μιὰ βραδυὰ, τὴν ἴδιαν ὥραν, καθὼς ὁ Δάντης ἐκάθητο εἰς τὴν ἴδιαν πέτραν, ὁ ἴδιος ἄνθρωπος τὸν πλησίαζε καὶ τοῦ λέγει:

— Μὲ τί;

Ὁ Δάντης χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῇ, ἀπαντᾷ: — Μὲ ἀλάτι.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ). *Ἐξόριστος Ἀτθίς*

ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΧΡΗΜΑ

Ἀραφ τις καταπεποιημένος, διότι ἐδάδιζεν ἡμέρας εἰς τὴν ἔρημον χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος βράχου διὰ ν' ἀναπαυθῇ. Ἐκ τοῦ μεγάλου κόπου του ἀπεκοιμήθη. Μετὰ παρέλουν δύο ὥρῶν, ἐξόπνησε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του. Καθ' ὅδον συνήντησε μικρὸν τι δέμα.

— Ἄ! εἶπε πλήρης χαρᾶς, θὰ περιέχῃ ἢ γαλέτες, ἢ φρέσκους χουρμάδες!

Καὶ ἤρπασε τὸ δέμα, τὸ ἤνοιξεν, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι περιείχεν ἑκατοντάδας τινὰς λιρών, εἶπε πλήρης ὀργῆς καὶ πετῶν τὰ χρήματα: — Νὰ καθῆτε, ἀχρηστὰ πράγματα!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). *Ἀθανάσιος Διάκος*

Ο ΜΥΛΩΝΑΣ

Δύο ἄνθρωποι ἐξεκίνησαν ἑφιπποὶ ἀπὸ τὸ Σίπτεν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Μπουρφόρ.

Καθ' ὅδον παρετήρησαν ἐμπρός των ἕνα μυλωνά, ὁ ὁποῖος ἐπῆγιναν ἀργά, ἐπάνω εἰς τὸν γαϊθάρὸν του. Ἐσκέφθησαν τότε νὰ τὸν πειράξουν, καὶ προχωρήσαντες, ἐτέθησαν εἰς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν του καὶ τὸν ἠρώτησαν:

— Ἐ, κύρ μυλωνά! δὲν μᾶς λές, τί εἶσαι περισσότερο ἀπὸ τὰ δύο: κατεργάρας ἢ τρελλός;

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἀμέσως ἐκεῖνος: δὲν ξεύρω ἀκριβὲς τί εἶμαι περισσότερο: μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τώρα εὐρίσκειαι μετὰ τῶν δύο...

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ). *Μανεδοικὴ Ἑλπίς*

ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

Ὁ υἱὸς τοῦ δουκὸς Λα-Τρεμουὺγ ἐμάλωσε μίαν φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἦλθεν εἰς χεῖρας μ' ἕνα συμμαθητὴν του.

— Εὐρεῖς, τοῦ λέγει ἀπειλητικῶς, ὅτι ὁ πατέρας μου εἶνε δούξ;

Ὁ ἄλλος εἰς ἀπάντησιν τοῦ δίδει μίαν γερὴν κλωτσιάν ἀπὸ πίσω.

— Πάρ' τιν, τοῦ λέγει, καὶ πρίγκιψ ἐάν ἦσουν, δὲν θὰ στῇν ἐδίδα καλλίτερη!

Ἀεροπεζοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— «Τί λέγεται ἀκρωτήριον»;

Ὁ Τάκης ἠρωτήθη

ὑπὸ ἐνὸς κυρίου.

Κ' ἐκεῖνος ἀπελίστατα

Ἀμέσως ἀπεκρίθη:

— «Τὸ ἄκρον τοῦ τυρίου!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματίζουσης Κυνόλευκος.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1909

Οἱ νέσι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται, ὅσοι τυχὸν δὲν γνωρίζουν πῶς γίνεται ὁ εἰσῆσις αὐτὸς Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσημῶν, παραπέμπονται εἰς τὸν Ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν 1ον φυλλάδιον (Κεφ. 5'. ἀριθρὸν 10 καὶ ἐφεξῆς).

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι μὲν ἐστεῖλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἐμπροθέσμως, ἰδιόχειρον γενικὴν κα' λεπτομερῆ Σημείωσιν τῶν Εὐσημῶν, τὰ ὅποια ἔλαβαν κατὰ τὸ διασκήμμα τοῦ λήξαντος ἔτους (ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1908 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1909.) Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἐξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀθανάσιος Διάκος*, ἔλαβεν ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Ἀθανάσιος Διάκος καὶ Φῶς τῆς Νυκτός, ἐν ὅλῳ Εὐσημῳ 104.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰγυπία Βασιλοπούλα*, 100. — *Ζιχὰ Χανούμ*, 87.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλευθέριος Ἐλλην*, 80. — *Ποιῖς-Πατρίς*, 70. — *Ἀνδριάς Παλαιολόγος*, 55.

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ταπεινὸς Κύριος*, 54. — *Γλυκεῖα Ἑλπίς*, 53. — *Δάφνης Κλωνάρι*, 53. — *Ἡλικὴ Ἀντίς* καὶ *Ἀφροδίσα Θάλασσα*, καὶ αἱ δύο μαζί, 107. — *Μικρὸ Διαβολάκι*, 53. — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 53. — *Χιακὸς Λιμὴν*, 52. — *Θοαίμβος τοῦ Ἑλληνομοῦ*, 51. — *Μικρὸς Δόγης*, 50. — *Ἐγγονος Αὐτοκράτορος*, 46. — *Υπερασπιστὴς τοῦ Ἐθνους*, 45. — *Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας*, 42. — *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 41. — *Κίρκη*, 41. — *Γαλανὴ Σταυροφόρα*, 39. — *Δουξ τῆς Σπαρτης*, 38. — *Δεκαεπταετής Πλοίαρχος*, 37. — *Ἐνθουσιώδης Κύριος*, 37. — *Γεώργ. Σπ. Λιβαδάς*, 35. — *Ἐξόριστος Βασιλιάς*, 33. — *Τὸ Σβυστόμας Κανόη*, 32. — *Παλλάς*, 32. — *Γλυκοχάραμα*, 32. — *Ἐνθουσιώδης Ἑλλην*, 28. — *Φιλὶ τῆς Μάνας*, 28.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀκάνθιος Στέφανος*, 26. — *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, 24. — *Ζήτω ἡ Χίος*, 24. — *Δάφνης τοῦ Ὁραίου*, 24. — *Ἀνδρώτης*, 22. — *Δάφνης τῆς Πατρίδος*, 19. — *Ἐγγενὲς Ἰδεώδες*, 19. — *Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς*, 17. — *Μάρκος Αὐδῆλιος*, 16. — *Γλυκεῖα Πατρίδα*, 15. — *Χάος*, 15. — *Ἀνακρέων*, 14. — *Χιονισμένον Δάσος*, 12.

Οἱ λαβόντες Εὐσημα κάτω τῶν 10 οὕτε ἔστειλαν Σημειώσεις, οὕτε ἀναφέρονται, χάριν συντομίας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι 150, λαβόντες Εὐσημα ἀπὸ 10 καὶ ἄνω, δὲν ἀναφέρονται, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ στείλουν μέχρι σήμερον Σημειώσεις. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ εἶχαν πολὺ καλὴν θέσιν εἰς τὰ Ἀποτελέσματα, ὡς τὸ Ὁνειρον τῶν Ἑλλήνων μὲ 46, ὁ Παγοδόμος μὲ 45 Εὐσημα, κτλ. κτλ. Διὰ τὴν ἀρὰ γὰρ δὲν μοῦ ἔστειλαν Σημειώσεις καὶ αὐτοὶ; Μὴν ἐστεῖλαν καὶ ἐχάθησαν;

Τώρα συγχάρω τοὺς βραβευθέντας καὶ παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των κατὰ τὸν Κανονισμόν. Εὐχαριστῶ δὲ ἰδιαιτέρως τὸν Ἀθανάσιον Διάκον, [20ε], ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε Γενικὴν Σημειωτικὴν τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1909 καὶ μ' ἐδῶθησε πολὺ εἰς τὴν διαλογὴν καὶ ἐξελεξεν τῶν Σημειώσεων.

Ἡ Διαπλάσις

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπληττῇ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸν Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΡΧΙΔΟΣ (Ίδε σ. 64.)

Ὁ κ. Κωνστ. Ν. Ράδος, καθηγητὴς τῆς Ναυτικῆς ἱστορίας εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, ἐξέδωκεν ἐσχάτως συλλογὴν Ναυτικῶν καὶ ἄλλων τοῦ Διηγημάτων. Τὸ ὅραϊον αὐτὸ βιβλίον δὲν εἶνε βεβαίως διὰ παιδιὰ. Ἐν ὁμῶς τῶν διηγημάτων, ὁ Μουτσοῦ τῆς Ναυρχίδος, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐγγραφή ἐπιτηδὴς διὰ τὴν «Διάπλασιν». Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος, καὶ μᾶς διηγείται τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον ἐνὸς μικροῦ Ψαριανοῦ ναυτοπαῖδος. Τὸ ἀναδημοσιεύω μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ συγγραφέως. Εἶνε ἀπὸ τὰ ωραιότερα ἑλληνικὰ διηγήματα, τὰ ὅποια ἐδώσαμεν ὡς τώρα εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώσττας.

"ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ,"

Ἐξεδόθη τὸ προαγγελθὲν βιβλίον τοῦ συνεργάτου μας κ. Γιάννη Περγαλιτῆ (Ι. Γ. Γιαννοῦκος). Εἶνε κομψότατον, καὶ περιέχει 60 ὥραιους μύθους, τερπνοὺς, διδακτικοὺς καὶ καταληπτοτάτους δι' ἀπαγγελίαν. Σὰς συνιστῶ θερμῶς τὸ παιδαγωγικόν αὐτὸ βιβλίον, τὸ ὅποϊον πρέπει νὰ στολιζῇ κάθε οἰκογενειακὴ καὶ σχολικὴ βιβλιοθήκη.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰγοράσουν τοὺς «Παιδαγωγικοὺς Μύθους», ἄς στείλουν 2 δραχμὰς διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ποιητὴν: κ. Ι. Γ. Γιαννοῦκος, εἰς Σπείτσας.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ δικαιούμενοι νὰ ψηφίσουν εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1909, θὰ λάβουν τὸ ψηφοδέλτιόν των μὲ τὸ προσεχὲς φύλλον. Παρακαλοῦνται δὲ νὰ τὸ συμπληρώσουν κατὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ὁδηγίας καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν ἀσφαλῶς.

Μπράβο, παιδιὰ μου, ωραιότατα πράγματα μοῦ στέλλετε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Τὴν διαβάξουν καὶ οἱ μεγάλοι, καὶ ἀκούω ἕνα σωρὸ ἐπαίνους καὶ διὰ τὰ πρωτότυπα καὶ διὰ τὰ μεταφρασμένα κομμάτια. Αὐτὴ ἡ Σελὶς εἶνε μίαν μεγάλη ἔλξις τοῦ φύλλον μας, τὸ ὅποϊον καὶ οἱ δυσκολώτεροι ὁμολογοῦν, ὅτι τοῦτο γίνεται καὶ ἀνάγκαστον καὶ ἀσάββατον, καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Πιστεύω δὲ ἀγοραστὰ ἐγγράφοντα τακτικὸν συνδρομητῶν, διὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα μοῦ γράφει: «Ἡμεῖς τὰ Ἑλληνοπούλα πρέπει νὰ ὑπερφηανεύμεθα πολὺ, ποῦ ἔχομεν ἕνα τέτοιον περιοδικόν, τὸ ὅποϊον εἶνε ἀδύνατον νὰ γινώσκῃ τις καὶ νὰ μὴν ἐνθουσιασθῇ. Εἶσαι στολισμὸς δι' ἐκείνους ποῦ σὲ διαβάξουν!»

Ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλόνων μὲ παρακαλεῖ νὰ προσθέσω εἰς ὅσα εἶπα περὶ αὐτῆς, ὅτι ὄχι μόνον εἶνε ἐννεα ἔτη συνδρομητριά μου, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον τὸ διάστημα, ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι σήμερον, ἔδρασε διαρκῶς, «χωρὶς ποτε τὸ ψευδώνυμόν της νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸν διαπλάσιον ὀρίζοντα». Ἐνῶ, λέγει, ἄλλοι εἶνε 15 ἔτη συνδρομηταί, ἀλλὰ μόλις ἔλαβον ἕνα-δύο βραβεῖα, χάνονται. (Ἀκούτε τα!) Καὶ ἡ Καρδιά Ἑλληνίδος συμφωνεῖ μετὰ τὴν Ἑλένην Χ. Ν., ὅτι ἡ Διαπλάσις εἶνε καὶ διὰ μικροῦς καὶ διὰ μεγάλους. Διότι καὶ αὐτὴ, ἀν καὶ πρὸ διετίας εἶνε διπλωματούχος, «δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ λάβῃ τὸ λαμπρὸν φυλλάδιόν».

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις, Ναυτοπαῖ τοῦ Αἰγαίου. Ἀλλὰ μὲ τὸν ὄνομα σου δὲν εἰμυροῦ νὰ σοῦ δημοσιεύσω τίποτε εἰς

τὴν Σ. Σ. Σ. Μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον διὰ τὸ τρέχον ἔτος δικαιοῦνται νὰ γράφουν, καὶ αὐτὸ πρέπει βεβαίως νὰ φαίνεται διὰ νὰ μὴ λέγουν ὅτι κάμνοντες ἐξαίρεσεις.

Δέκα ἀγοραστὰς κατάρθωσε νὰ ἔχῃ ὡς τώρα ἡ Κυματίζουσα Κυνόλευκος! Καὶ μοῦ γράφει: «Ὅπως οἱ στρατιῶται ξεσπαθώνουν ἐν καιρῷ πολέμου χάριν τῆς πατρίδος, οὕτω καὶ ἐγὼ ξεσπαθῶνω χάριν σοῦ διὰ νὰ ἴδω ὅλην μιὰν ἡμέραν τὴν ἀγαπητὴν μου Διαπλάσιν νὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τὸν ὅλον τῶν περιοδικῶν τοῦ κόσμου». Ἀμήν!

Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖ τοῦτο, Τοῦ ἑλλή: ἀνεπαντίας εἰς παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ ὅσον εἰμυροῖς συχνότερα. — Καὶ σένα, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

α. Ζοφερά Νύξ, γ. Τρελλή Νειότη, γ. Σκόρ-
πιοι Μενεξέδες, γ. Ἀρχαῖος Σπαριάντης, α.
Υπερήφανο Ἑλληνόπουλο, γ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-
οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτά 25. Διὰ τὰς ἐπὶ
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ἡ λέξις.—
Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ δνόματα, ἡ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὶς παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλά-
ξουν:** ἡ Καρδιά Ἑλληνίδος (0) μὲ Μακε-
δονικὴν Ἑλπίδα, Σεμνὸν Ἴον, Ἀνεμώνην
τῶν Κρητικῶν Λειμώνων, Κρητικὴν Ἀκρο-
γιαλινὴν — ὁ Θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας (0)
μὲ Παλλάδα, Γαλανὴν μὲ Σταυροφόραν,
Αἰγυπτιανὴν Βασιλοπαίδα — ὁ Ἑγγονος Αὐτο-
τοκράτορος (0) μὲ Ἡλιακὴν Ἀκτινα, Γλυ-
κειαν Ἑλλάδα, Μεθρα Μάτια, Γλυκοχόρα-
μα — ἡ Μασκώτ (0) μὲ Παλλάδα, Λούκισσαν
τῶν Σαλώνων, Ἑγγονον Αὐτοκράτορος —
ἡ Κεφαλληνιακὴ Αὐρα μὲ Λούκισσαν τῶν
Σαλώνων, Ἀργιολοῦλονδο, Λουλοῦδι τοῦ
Βράχου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Σεμνὴν Ἴον (ἔως τὸ θαν ἐστάλησαν εἰς
Πύργον) Ρόδον τῆς Κύπρου (ἡ διεύθυνσις
σου ἡλλάγη· εὐχόμεν καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν
πρωτεύουσάν καὶ καλὸν ξεσπάθωμα) Ἀθανά-
σιον Διάνον (ἐστάλησαν) Ζιχά-Χανόμ
(ὠραιστάτη ἡ πρωτοχρονιάτικὴ ἐπιστολὴ σου·
εὐχαριστῶ διὰ τὰ τόσον καλὰ λόγια) Ἀά-
φνης Κλωνάρι (βράβετον ἔστειλα) Ἑνα Σμυρ-
ναῖον (ἔστειλα) Π.Ι.Χατζ. (αἰτία αἱ ἐορταί·
ἡ ἀνωμαλία διωρθώθη) Ἀχιλ. Β. Ω. (ἔλα-
βα) Πατριῶν Σπουργίτι (ἔστειλα) Ἡρώα
τοῦ 21 (ἔχει καλῶς) Λευκὸν Κρίνον (σὲ ἀν-
τασπάζονται) Ἀπέλλαιδα Ἑλπίδα (ἔχεις δι-
καιον, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί· ἀλλὰ καμ-
μιὰ φορὰ εἰς τὴν παραζάλην... μοῦ ξεφεύγει
καὶ κανένα ψευδώνυμον μὴ ἀνανεώθην) Θρίαμ-
βος τῆς Ὁρθοδοξίας (φαντάζομαι τὴν χαράν
σου καὶ γίνομαι εὐτυχής) Ἑλένη Κ. Στρο.
(εἰς ἕνα ἔτος μόνον ἔκαμες ὅλας αὐτὰς τὰς
προόδους; εὐχε σου!) Φίλεργον Ἡγεμονίδα
(ἔτσι ἐκλέγονται τὰ περισσώτερα ψευδώνυμα·
ἀπὸ ἐντύπων καὶ πρὸς ἀνάμνησιν μιᾶς ὠ-
ραίας ἀναγνώσεως) Δωδωναῖον (εὐχαριστῶ
πολύ) Ἀρτινὴν (προσπάθησε λοιπὸν νὰ ξε-
σπαθώσης· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) Παλλάδα
(περιμένω) Ἰδιότροπον Σανθούλαν (εὐχα-
ριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Νέαν Σελή-
νην (ἡ ἀπόδειξις ἐστάλη πρὸς τὸν φίλον Ι. Χ.
ὅταν τυπωθῇ ὁ νέος Τυποκράτορας θὰ στείλω
πρὸς ὅλους· πρὸς τὸ παρὸν συμβουλεύω τὸν
δημοσιευθέντα εἰς τὸ 5ον φύλλον) Μικρὸν
Κωπηλάτην (ἔχει καλῶς· θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου)
Ἑγγονον Αὐτοκράτορος (εὐχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας καὶ χαίρω πολὺ ποῦ οἱ ἀγορασταὶ
σου εἶνε τόσον εὐχαριστήσιμοι) Γουλιέλμον
Τέλλον (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα) Μπα-
ρουτοκαπινομένην Γαλανόλευκον (ὅλα τὰ φύλ-
λα ὡς τώρα σοῦ ἐστάλησαν) Δημονημένον
(μεταβίβασις ψευδωνύμων δὲν εἶνε δυνατόν)
Μασκώτ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19
'Ιανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
πλάσεως τοῦ 1909, ἐ-
ρυθρὰ μὲ χρυσοῦς γράμματα, δι' ὅσους
θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά
των εἰς τὸν τόμον, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γρα-
φεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς
πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεικνύονται: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιών μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον·
γράφονται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι·
πωλεῖται δ' τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φανέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1/

54. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου ἔς τὸν Ὀλυμπον
Ἐπάνω κατοικεῖ
Τὸ δεύτερον εὐρίσκεται
Εἰς τὴν Γραμματικὴν
Τὸ τρίτον μου ἔς τὴν Μουσικὴν
Βεβαίως θάπαντήσης·
Τὸ τέταρτον ἔς τὰ σύμφωνα
Θά εὐρὴς ἂν ζητήσης·
Τὸ πέμπτον μου καὶ ἔσχατον
Ἀπλοῦν συριστικόν,
Καὶ κωμικὸς διάσημος
Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Πατρίδας

55. Στοιχειόγριφος.

Σταματῶ, βαδίζω, τρέχω,
Ὅπισθοχωρῶ, προβαίνω·
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψης,
Στὸ κεφάλι σου ἀναβαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νηρέως

56. Τονόγριφος.

Εἰς τὴν λέξιν ἄλλον τόνον
Γράφεις, καὶ μὲ τοῦτο μόνον
Ἀντὶ νήσου θὰ ἰδῇς
Κάτοικόν της παρενθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ξενιτεμένου Πουλί

57. Αἶνιγμα.

Διπλὸ μὲ βλέπεις εἰς τὸ σκότος,
Ἀλλὰ μόνον ἔς τὸ φῶς·
Ποτὲ δὲν εἶμαι ἔς τὸ κρεβάτι,
Στὸ στρώμα διαρκῶς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοργίου Δεσμῶ

58. Ἀστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γλυκοχόραμα

59. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ πᾶν.
* + * = Ζῶον τρωατικόν.
* * + * = Τραπουλόχαρτον.
* * * + * = Ὡρα τῶν ἔτους.
* * * * + * * * = Ἐλθρὸς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπαφώτου Πλειάδος

60—62. Κεντυμμένα καὶ ἀντεστραμ- μένα δνόματα Ζώων.

- 1.—Δίκαιος ὁ Νῶε λέγεται.
- 2.—Σήκος, Ἑλένη, νὰ σοῦ δώσω γάλα.
- 3.—Τὰ μῆλα γίνονται κομπόστα.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμάγκα

63. Ἐπιγραφή.

Υ Τ Υ Ε Σ
Ο Υ Ε Γ Λ
Ν Ο Σ Ρ Ι
Ε Μ Α Ε Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραϊανῶ

64. Ἑλλητισύμφωνον.

αοι-υαο-αο-ωο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεῖλᾶς Σουλτάνας

65. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

— Ἐμένα, Δημητράκη, δὲν με μέλει κι' ἂν
δὲν φάγω ἀπ' αὐτό.
— Ἀπὸ ποῦ, Τάκη;
— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καμάρου τῆς Μάνας

66. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν γρήσιμον ζῶον, τὰ δεύ-
τερα Μοῦσαν καὶ τὰ τρίτα ἀρχαῖον ποιητὴν:
1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς· 2, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης· 3, Ρῆμα συνώνυμον τοῦ σύρω· 4,
Ἐσπεριδοειδὲς· 5, Ὀμηρικὸς ἥρωας· 6, Τρο-
φὴ ζώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλλήνος

67. Γρίφος.

κρι
κρι ιγ κρι
Σύ, γάμοι κρι ιγ ἔχοντ ιγ κρι τ ἦν
ιγ ιγ κρι τ
κρι ιγ κρι
κρι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεολάτρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρόν-
ται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις
ἀπλᾶι.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ Πειραιεῖς
ψευδωνυμοῦς (ὄνομα καὶ διεύθυνσιν).
— Κυματίζουσα Κυανόλευκος, πρῶτῃ Δοῦξ τῆς
Σπάρτης, ὁδὸς Ἀνδρουτοῦ, 111, Πειραιεύς.
(Γ, 41)

Πρώτην φορὰν ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῶν
στηλῶν τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως»,
χαίρετῶ ἅπαντα τὸν Διαπλασιόκοσμον.
— Θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας. (Γ, 42).

„ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ“

Ἐφημερίς ἐβδομαδιαία φιλελευθέρων ριζο-
σπαστικῶν ἀρχῶν. Δημοσιεύει τακτικῶς δύο
ἐνυπόγραφα ἄρθρα τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου. Αἱ
δύο σελίδες ἀφιερώνονται εἰς ἐθνικὰ πολιτικά
καὶ κοινωνικά θέματα, ἡ 3ῃ εἰς νομοδικα-
στηρικὰν ἀρθρογραφίαν μετὰ χρονικῶν, ἡ
4ῃ εἰς ἐντευκτήριον ἀνακοινώσεων ριζοσπα-
στικῶν. Ἐκτάκτως ὁκτασέλιδος. Συνδρομὴ
ἐτησίαν, ἀδιάθετος, προπληρωτέα ἐν Ἀθῇ-
ναις (ὁδὸς Ἡπίτη 5) καὶ διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς, ἐσωτερικοῦ δρ. 3, ἐξωτερικοῦ φρ.
5,50, μετὰ προσθήκης πεντηκονταλέπτου ἀπὸ
τῆς 15ης Ἰανουαρίου. (Γ, 43)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια διά-
φορα πανταχόθεν. Ἡ διεύθυνσίς μου:
Θεόδωρον Θεοχάρην, μαθητὴν σχολαρχείου,
Χαλκίδα. (Γ, 44)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.